

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CXII П'ЯТНИЦЯ, 9 ВЕРЕСНЯ 2005 РОКУ ЧИСЛО 36 VOL. CXII FRIDAY, SEPTEMBER 9, 2005 No. 36

Уряд України пішов у відставку

Президент Віктор Ющенко: „Я повинен цей 'гордіїв вузол' розрубати в ім'я України"

Відставка Державного секретаря Олександра Зінченка, до якої він вдався з протесту проти корупції в уряді, зокрема проти неконструктивної діяльности Секретаря Ради національної безпеки і оборони Петра Порошенка, потягнула за собою урядову кризу: в четвер, 8 вересня, Президент Віктор Ющенко під час зустрічі з працівниками ЗМІ оголосив про відставку уряду Юлії Тимошенко в повному складі, а також Секретаря РНБО П. Порошенка. Того ж дня Президент В. Ющенко призначив Юрія Єханурова виконуючим обов'язки прем'єр-міністра України. Згідно з ранішими повідомленнями, Секретарем РНБО призначено Олега Рибачука. Нижче вміщуємо заяву Президента України з приводу цих радикальних змін у владних структурах.

Шановні журналісти, друзі, колеги!

Коли я стояв 23 січня цього року на Майдані і проголошував свою інавгураційну промову, я говорив про те, що в Україні буде професійна влада, влада чесна, яка день і ніч працюватиме на інтереси українця і держави, влада, яка буде працювати однією командою, повторюю, – чесно, відкрито і професійно.

Для цього я взяв до себе тих людей, які пройшли десятки мітингів, зустрічей з громадою, які стояли поруч зі мною на Майдані Незалежности в Києві, люди, які допомогли відкинути стару корумповану владу і дали змогу створити вільну Україну. Це були віддані люди, без яких наші успіхи, переконаний, восени минулого року були б неможливими.

Повторюю, що дев'ять місяців тому я запропонував українському парламентові на посаду прем'єр-міністра Юлію Володимирівну Тимошенко, призначив Секретарем РНБО Петра Олексійовича Порошенка, призначив Державним секретарем України Олександра Олексійовича Зінченка.

Ці люди вели мою виборчу кампанію, хтось прийшов до мене у 2002 році, хтось прийшов за декілька місяців до завершення виборчої кампанії або під час виборчої кампанії. Для мене це люди неординарні, це мої друзі, і відверто скажу, про багато речей, про які я нижче буду говорити, буде говорити важко.

Але я розумію, що ця розмова назріла, бо зачіпаються не інтереси стосунків з урядом, РНБО чи Держсекретарем, а бачимо, як згортаються ті процеси, які були самоціллю, власне кажучи, для виборців.

Я знав, що між цими людьми існують певні непорозуміння. Переконаний, що це деталі, епізоди, які зустрічаються у будь-кого, тим більше у таких цікавих і неординарних людей. Переконаний, що в кожної великої людини є проблеми.

Ці проблеми я сприймав як явище тимчасове. Я надіявся на те, що коли кожен надіне своє ярмо, не вистачатиме часу для взаємних інтриг, на формування піару чи антипіару між певними політичними силами єдиної коаліції. Це були мої надії.

Більше того, хочу сказати, я дав своїм колегам величезні повноваження, які виходять з Конституції України.

Переконаний, що ті повноваження, які сьогодні мав чи секретар РНБО, чи Державний секретар, чи прем'єр-міністер, – це ті повноваження, яких не мав до цього ніхто з аналогічних посадовців, починаючи від формування структури, формування апарату, я не пригадую, щоб жодна сторона після того, як була проведена величезна робота з формування основ діяльности того чи іншого інституту, коли були підписані всі базові документи, – я не пригадую, щоб хтось був незадоволений.

Але з кожним днем я все більше і більше ставав свідком того, як між цими інститутами ідуть спочатку протистояння, потім – серйозні конфлікти. Потім – взаємні закулісні інтриґи, що почало передаватись уже на основу державної політики.

Я став свідком того, як, по суті, кожен день довелося втручатися у конфлікти, які виникають між РНБО і урядом, між Держсекретарем і РНБО, між урядом і Верховною Радою, одним словом, ці конфлікти вже стали повсякою дня роботи влади.

Переконаний, що мої друзі, які були наділені такою унікальною довірою людей і такими небаченими повноваженнями, могли унікально використовувати цей ресурс на благо своєї роботи. Пере-

(Закінчення на стор. 19)

Відставка Олександра Зінченка - архітектора Помаранчевої революції

В. Ющенко прийняв відставку Держсекретаря О. Зінченка і призначив на цю посаду О. Рибачука

КИЇВ. – Президент України Віктор Ющенко 3 вересня прийняв прохання про звільнення з посади Державного секретаря України Олександра Зінченка. При цьому В. Ющенко заявив, що цінує працю, проведену О. Зінченком, який був призначений на цю посаду 24 січня 2005 року. Він є членом Ради національної безпеки та оборони України з лютого цього року, членом президії Ради партії Народний союз „Наша Україна".

В. Ющенко призначив 5 вересня виконуючим обов'язки державного секретаря України Івана Васюника, а 7 вересня Президент України В. Ющенко підписав указ про призначення Державним секретарем України Олега Рибачука, водночас звільнивши його з посади віце-прем'єр-міністра. О. Зінченко позитивно оцінив призначення О. Рибачука на посаду Державного секретаря України. „Я з повагою ставлюся до нього. У нас нормальні тривалі взаємини як до Помаранчевої революції, так і після", – сказав він.

Віце-прем'єр-міністер України з гуманітарних та соціяльних питань Микола Томенко вважає, що подання Державним секретарем України О. Зінченком заяви про відставку є сиґналом до серйозної дискусії в команді В. Ющенка щодо визначення чіткого механізму прийняття рішень та відповідальности за їх виконання.

Новий Державний секретар України Олег Рибачук Фото УНІАН

(Закінчення на стор. 24)

Ґураґан „Катріна" - найжахливіша природна трагедія Америки

ПАРСИПАНІ, Н.Дж. – Ґураґан „Катріна", котрий навістив Фльориду 25 серпня, а відтак ударив на узбережжя штатів Алабама і Люїзіяна, став найтрагічнішою природною катастрофою за всю історію США. Впродовж трьох днів ґураґан, зі силою 180-милевого вітру на годину, зливним дощем і на кінець повінню затопив понад десяток малих і великих міст на узбережжі Мексиканської затоки. Понад пів мільйона осіб евакуйовано з міста Нового Орлеану та околиці, крім того, багато людей, хоч точне число ще невідоме, загинуло під час повені та понад 150 блн. дол. становить шкода, заподіяна ґураґаном у трьох найбільше потерпілих штатах.

Засоби масової інформації сповнені критикою на адресу федерального уряду за його неспроможність швидко прийти з допомогою десяткам тисяч осіб залишених бездомними і голодними у затоплених місцевостях. Більшість мешканців Нового Орлеану – міста, майже повністю затопленого впродовж сім днів, вибралися перед ударом ґураґану. Одначе, старші, хворі й найбідніші, котрі не могли виїхати та не мали рідних чи приятелів поза містом були змушені залишитися. Тому вся Америка на телевізійних екранах мала нагоду бачити, як ці найслабші змагалися, щоб вижити. Сорок тисяч осіб у скрутному становищі залишились у місцевому спортовому стадіоні і конвенційному центрі без харчів, води та санітарних устаткувань. Люди вмирали на місцях перебування, а тележурналісти передавали про недостатні рятункові зусилля, зазначаючи, що коли десятки телевізійних груп з камерами і мобільними ґенераторами могли добратися до міста, то так само могли туди добратися й набагато краще обладнані допомогові команди. Понад 200 поліцаїв Нового Орлеану через тиск і виснаження залишили працю після одного тижня, заявляючи, що існуючі жорстокість і пониження цілковито їх зламало, а двоє з них попповнили самогубство.

Багато політиків підкреслюють закорінену проблему Америки – небажання визнати питання расової дискримінації (80 відсотків населення Нового Орлеану – афроамериканці), і бідність місцевої більшости виказалися у всій повноті після наслідків ґураґану „Катріна". Конгресмен демократ

(Закінчення на стор. 4)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

П. Порошенко вперше потрапив у список мільйонерів

ВАРШАВА, Польща. – У список польського журналу „Wprost" 100 найбагатших людей Центральної та Східньої Европи за 2005 рік потрапили семеро українських підприємців – Ігор Коломойський, Сергій Тарута, Ринат Ахметов, Віктор Пінчук, Федір Шпиг, Олександр Ярославський і Петро Порошенко. Перше місце в списку займає росіянин Роман Абрамович з капіталом 15 мільярдів дол. Серед українців найвища позиція у акціонера „Приватбанку" Ігоря Коломойського – 12 місце. Його капітал оцінюють в 2.8 млрд. дол. На 13 місці – акціонер „Індустріяльного союзу Донбасу" Сергій Тарута з 2.4 млрд. дол. На 15 місці у списку – Ринат Ахметов з 2.1 млрд. 27 місце посідає Віктор Пінчук з 1.5 млрд. дол. На 51 позиції в списку – власник банку „Аваль" Федір Шпиг з капіталом в 800 млн. дол. На 62 місці – власник „УкрСиббанку" Олександер Ярославський, капітал якого оцінюють в 650 млн. На 95 позиції в списку ста найбагатших людей Центральної та Східньої Европи – секретар Ради нацбезпеки України Петро Порошенко, капітал якого оцінено в 350 мільйонів долярів. У порівнянні з минулим роком, новачками цього списка польського видання є Федір Шпиг та Петро Порошенко. Однак минулого року визначалися не 100, а 50 найбагатших людей Центральної та Східньої Европи.

ЕБРР збільшить інвестування в Україні

КИЇВ. – Европейський банк реконструкції та розвитку у 2005-2006 році збільшить обсяги інвестування в українську економіку на суму понад 350 мільйонів евро. Це передбачено програмою співпраці між урядом України і ЕБРР на 2005-2006 роки, підписаною 1 вересня директором представництва ЕБРР в Україні Каменом Захарієвом і колишнім віце-прем'єром з питань европейської інтеграції Олегом Рибачуком. Перший проєкт стосується підвищення безпеки на Рівненській і Хмельницькій АЕС, фінансування будівництва дороги Київ-Чоп. Другий – це проєкти на стадії підготування. Третій проєкт лише розробляється.

Ю. Тимошенко заперечує інформацію, що вона має єврейські корені

КИЇВ. – Так вона прокоментувала 2 вересня заяву міністра транспорту Євгена Червоненка, який вимагав від неї захистити інтереси цієї національности після побиття єврейського студента в Києві, оскільки її мама також має єврейське коріння. „Я хотіла б сказати, що моя мама була дуже здивована. Моя мама до сотого коліна українка. І думаю, що це не тяжко перевірити. Хоча я дуже поважаю євреїв, підтримую єврейські організації. А батько мій – латиш. Також до сотого коліна", – сказала прем'єр. „А те, що мого тата зробили вірменином, а маму іншої національности, це, думаю, Євгенові Альфредовичу хотілося таким чином відчути солідарність зі мною. Але я і так з ним солідарна в боротьбі з проявами антисемітизму. І для того не потрібно знаходити додаткових сумнівних доказів", – додала прем'єр.

Появилося нове щоденне видання „Газета по-українськи"

КИЇВ. – 1 вересня друком вийшов перший номер нового українського щоденного видання „Газета по-українськи". Головним редактором є Володимир Рубан, відомий український журналіст, який свого часу працював у команді Віктора Ющенка, однак під час президентських виборів підтримував Віктора Януковича. У редакції видання – Інститутові масової інформації повідомили, що видавцем газети є видавнича група „Нова інформація". У жовтні також має запроцювати Інтернет-версія видання. Нове видання пов'язують з „донецьким" капіталом.

Настя Овчар повернулася в Україну

КИЇВ. – Настя Овчар 3 вересня повернулася в Україну з Бостону, де лікувалася в опіковому центрі після того, як півроку тому винесла свою молодшу сестру з пожежі та сильно обгоріла. На летовищі „Бориспіль" Настю зустріла дружина Президента України Катерина Ющенко разом зі своїми доньками. Настя з мамою тимчасово проживатиме у готелі, поки не переїде у нову трикімнатну квартиру у Києві.
Фото УНІАН

Нові спроби зазіхання на Крим

СИМФЕРОПОЛЬ. – Низка політичних і громадських організацій Криму 6 вересня виступила з вимогою оголосити депутата Держдуми Росії, провідника фракції „Родіна" Дмитра Рогозіна персоною „нон ґрата" в Україні. Представників кримських організацій обурили заяви російського депутата щодо необхідности надання російській мові в Криму статусу державної, а також заклики до приєднання України до Росії. Провідник кримських рухівців Леонід Пілунський заявив, що „Висловлювання Д. Рогозіна, на нашу думку, є провокаційними і такими, що спрямовані на розпалювання міжнаціональної ворожнечі у Криму. Останній заклик Д. Рогозіна є свідомим закликом до ліквідації державної незалежности України та поглинання її Росією. У зв'язку з викладеним вище, ми вимагаємо оголосити депутата Державної думи Росії Дмитра Рогозіна персоною „нон грата".

ООН виганяє українців з Лівану і звинувачує їх у корупції

КИЇВ. – Організація Об'єднаних Націй вимагає виведення українського миротворчого контингенту з Лівану. Про це повідомив 5-ий канал 6 вересня. Крім того, ООН звинувачує українських військових у численних фінансових зловживаннях, не розголошуючи, в яких саме. Речник Міністерства закордонних справ Василь Філіпчук підтверджує цю інформацію. За його словами, в Україні було проведено розслідування і навіть порушено кілька кримінальних справ. Водночас В. Філіпчук заявив, що Україна хоче домогтися того, щоб ООН переглянула свою ініціятиву замінити український миротворчий контингент у Лівані контингентом іншої країни. Україна також докладе усіх зусиль, щоб цей випадок у Лівані не зашкодив українській миротворчій місії загалом. „Ми зробимо максимально все, щоб це не торкнулося нашої участи в миротворчих акціях в цілому", – сказав він.

Польща й Україна домовилися боротися з залежністю від російських енергоносіїв

КИЇВ. – Польща й Україна мають намір підписати угоду про співробітництво в галузі енергетики, яка буде спрямована на зниження залежности цих країн від російських енергоносіїв, передало 6 вересня аґентство „Інтерфакс-Україна". Польська газета „Puls Biznesu" повідомила, що документ плянується підписати наприкінці вересня – на початку жовтня під час візити в Україну президента Польщі Олександра Кваснєвського. За даними видання, у здійсненні угоди передбачена участь польської ґазової компанії „PGNiG", польського нафтопереробного підприємства „PKN Orlen", польської нафтотранспортної компанії „PERN Przyjazn", а також національної акціонерної компанії „Нафтогаз України", компаній „Укртранснафта" і „Укртрансґаз" і їхніх дочірніх структур. Ключовими проєктами угоди є будівництво нафтопроводу Броди-Плоцьк-Ґданськ, а також нового ґазопроводу, що має з'єднати ґазові мережі України і Польщі з системою ґазопроводів Німеччини і Чехії. Російська ґазова монополія забезпечує 23.5 відсотка постачань ґазу на европейський ринок, а російські нафтові компанії контролюють 27 відс. европейського ринку нафти, наголошує „Puls Biznesu".

Відзначили 20-річницю смерти В. Стуса

КИЇВ. – 4 вересня виповнилося двадцять років з дня смерті у табірному карцері українського поета і правозахисника Василя Стуса. За повідомленням офіційного Інтернет-представництва Президента України, на знак вічної пам'яті про Василя Стуса до його могили на Байковому цвинтарі у Києві поклали квіти від імені Віктора Ющенка.

ПАРЕ встановила зникнення більше 300 харківських дітей

КИЇВ. – Член ПАРЕ Рут-Ґабі Вермот-Манголд, яка прибула до України для розслідування випадків зникнення немовлят з Харківського пологового будинку ч.6, встановила зникнення більше 300 усиновлених дітей з Харківської области. Про це вона повідомила 2 вересня, заявляючи: „У висліді ми з'ясували, що мова йде не про дітей із пологового будинку, а про всиновлених дітей із Харківської области, про долю яких нічого не відомо", – заявила вона. – „Я вважаю, що доля зниклих дітей – ганьба для країни. Адже ніхто не цікавиться тим, що сталося з цими маленькими українцями. Місцеві влади не до кінця розуміють всю серйозність того, що відбувається". За її словами, заступник прокурора Харкова „під час нашої зустрічі грав зі стільниковим телефоном, сміявся й взагалі поводився несерйозно. Я переконана, що дітей справді крадуть, і збираюся наполягати на залученні до розслідування особисто Генерального прокурора України", – заявила Р. Вермот-Манґолд.

МЗС України привітало скасування санкцій

КИЇВ. – Уряд США скасував 31 серпня торговельні санкції по відношенню до товарів походженням з України, запроваджені 2002 року. МЗС України привітало цей крок, який, став „визнанням істотних зусиль уряду України у галузі охорони прав інтелектуальної власности, приведення законодавства держави у відповідність до світових норм і правил, свідченням наближення України до завершення переговорів щодо вступу до СОТ та знаковою подією напередодні візити до США Президента України В. Ющенка". МЗС розглядає скасування санкцій як наочне свідчення здійснення положень Спільної заяви Президентів України та США від 4 квітня 2005 року „Порядок денний українсько-американського стратегічного партнерства у новому сторіччі", наголошується у Заяві українського МЗС.

За повідомленнями інформаційних аґентств

Закликаємо вітати Президента Віктора Ющенка

У суботу, 17 вересня, Президент Віктор Ющенко приїде до Філядельфії, де отримає престижеву Медалю Свободи. Попередниками, які отримали ту медалю, були – Нелсон Мандела, Вацлав Гавел, Лех Валенса, Гамід Карзай.

Медалю буде вручено Президентові України В. Ющенкові у суботу, 17 вересня, о год. 2:00 по полудні в алеї Національного Конституційного Центру, яка знаходиться на вулиці „Arch" між 5-ою і 6-ою вулицями. Одногодинна церемонія вручення буде транслюватися на місцевому телеканалі, що є філією телевізійної мережі Ей-Бі-Сі.

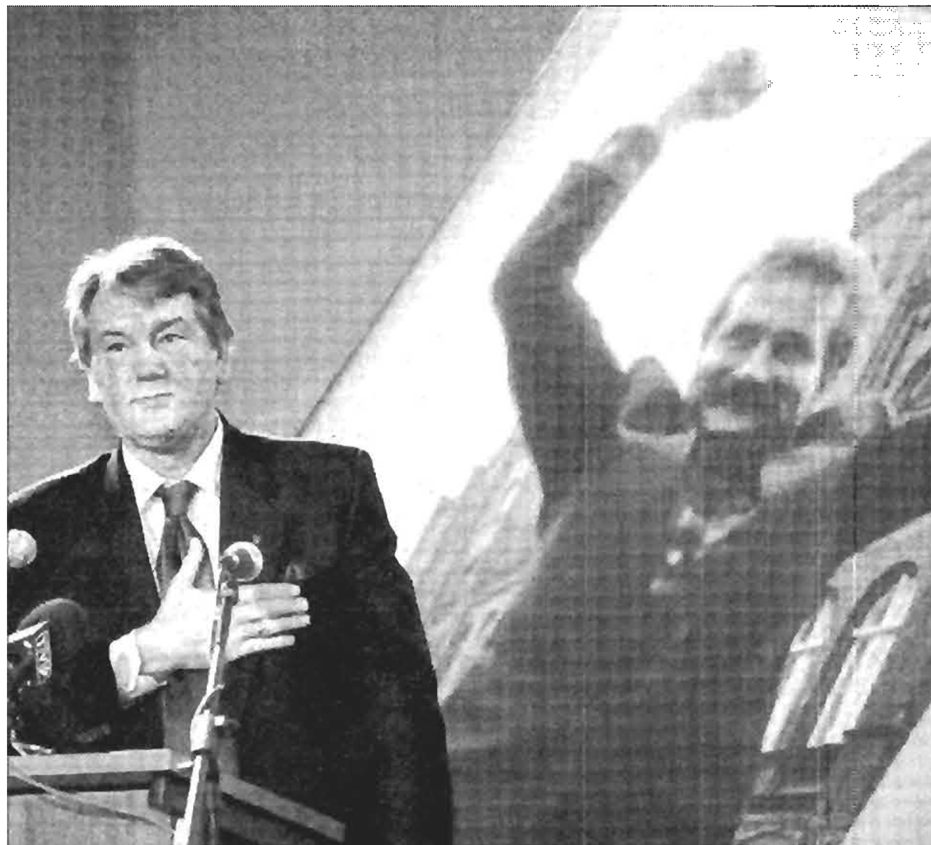
Квитки вступу на вище згадану церемонію вручення медалі є даровими і їх можна замовляти прямо в Національному Конституційному Центрі та одержати в день церемонії. Багато організацій та церков організують автобуси на церемонію вручення медалі. Квитки на них треба замовляти заздалегідь. Представники Національного Конституційного Центру зустрінуть автобуси та передадуть квитки вступу провідникам автобусних груп. Щоб замовити квитки, треба телефонувати до Меліси в Національному Конституційному Центрі на тел. (215) 409-6695. Особи з квитками мусітимуть перейти через пункт перевірки, який буде відкритим від год. 12:30. Особи, котрі не матимуть квитків вступу, зможуть на незабороненій частині алеї оглядати церемонію вручення на великих зовнішніх телевізійних екранах.

Місце для паркування авт – на площі внизу під алеєю „Індепенденс" між вулицями 5-ою і 6-ою та вулицями Рейс і Маркет. Для більшої безпеки ця площа буде закритою. Додаткове паркування буде на вулицях 3-ій таРейс.

Церемонія вручення Медалі Свободи відбуватиметься від год. 2:00 до 3:00 по полудні. О год. 3:45 Президент з дружиною Катериною від'їдуть до катедри Непорочного Зачаття, яка віддалена на одну милю від місця церемонії. У катедрі, яка має 2,000 місць, Президент В. Ющенко зустрінеться з молоддю та українською громадою Філядельфії.

Того ж дня о год. 7:00 вечора в Національному Конституційному Центрі відбудеться офіційний бенкет (одяг вечірний). Від год. 6:00 до 7:00 – передбенкетове прийняття (коктейл). Під час бенкету буде відповідна розвагова частина. Квитки вступу на бенкет коштують 250 дол. від особи, у справі їх придбання треба телефонувати на: (215) 858-3006.

В. Ющенко виступив на 25-річчі об'єднання „Солідарність"

ҐДАНСЬК, Польща. – 31 серпня під час візити до Польщі Президент України виступив з промовою на Міжнародній конференції „Солідарність для майбутнього", присвяченій 25-річчю польського профспілкового об'єднання „Солідарність", виникнення якого називають початком розпаду СССР. Він також зустрівся з відомим американським політологом Збігнєвом Бжезинським та колишнім Державним секретарем США Меделин Олбрайт. На фото: Президент України В. Ющенко виступає з промовою на міжнародній конференції. Фото УНІАН

Всеукраїнське значення „конференції Грабовича"

Р.Л. Хомяк

КИЇВ. – Тоталітаризм не надто „хвилює" українців – і то так в Україні, як і в широкій діяспорі. Ну згадайте: коли останній раз ви читали серйозну статтю або книжку на тему тоталітаризму, або слухали наукову доповідь на цю тему?

Тим часом тоталітаризм пригнічував українців десятиліттями, а коли підтасувати під тоталітаризм російське самодержавство, то можемо говорити про століття. Хоч вистачить тільки совєтського й нацистського, щоб задуматись – а чому, власне, ні тут, ні там ми не досліджуємо тоталітаризму?

В Києві нарешті взялися за це – і то з ініціятиви Кембріджу!

З 2 до 6 вересня у Києві відбулась справді міжнародна конференція на тему „Совєтський тоталітаризм в Україні: історія та спадщина", яку організували Український Науковий Інститут Гарвардського університету і Державний комітет архівів України, при сприянні декількох посольств (оплачували прибуття своїх спеціялістів на конференцію), Фонду „Відродження" (Дж. Сороса), Програми академічних обмінів ім. Фулбрайта, Гарвардського Центру ім. Дейвісів. Насправді це була „конференція Грабовича", як її в неформальних розмовах називали учасники. Бо ініціятором і організатором цього зібрання був проф. Григорій Грабович з Гарвардського університету. В Україні він – головний редактор унікального (як на Україну) часопису „Критика", який вже дев'ятий рік демонструє українцям англо-американський (себто несовєтський) стиль друкованої інтелектуальної дискусії з фокусом на книжки. Газета-журнал „Критика" відлита з ливарної форми „New York Review of Books" (чи як її називають нюйоркські циніки, „New York Review of Each Other's Books" – нюйоркський огляд своїх книжок).

Коротко кажучи, конференція вдалася. І виявила, зібравши в одній залі пів сотні спеціялістів з різних країн світу і з України, що ці науковці роздумують над впливом тоталітаризму в Україні; що діють сили, які намагаються тримати це в тіні або забутті; що проти тоталітаризму треба боротись постійно, та що декому тоталітаризм, з своїм „порядком" – до вподоби.

І ще київська „конференція Грабовича" цілком випадково збіглася з пересторогами деяких українських політичних діячів, що Україні загрожує „авторитарний режим" (наприклад, Інни Богословської, засновника „Віча України"), контрреволюція (контр-помаранчева), „криза уряду" і т. п. Адже саме коли на окраїні Києва, в лісовому курорті відбувалася конференція „Совєтський тоталітаризм в Україні", Державний секретар Олександер Зінченко грюкнув дверима свого кабінету в Секретаріяті Президента (колишній Адміністрації президентів Леоніда Кучми й Леоніда Кравчука, колишньому ЦК Компартії України Володимира Щербицького і того ж Леоніда Кравчука. Мені, до речі, недавно вдалось бути в цій будівлі на нараді, і я повністю поділяю погляд Президента Віктора Ющенка: звідти треба негайно вибиратись. Там така совєтська – тоталітарна „аура", що коли б я був астматиком, мав би приступ).

І ще такий збіг подій: саме тоді, коли Олександер Зінченко, ексшеф штабу Президента Ющенка, на прес-конференції закидав корумпованість своїм вчорашнім колегам-штабістам, після чого штабіст Петро Порошенко, секретар Ради національної безпеки і оборони, там же заперечував це, в Українському домі на Европейській площі відбувались „громадські читання" конференції про тоталітаризм, де окремі учасники ділились своїми і своїх колег тезами з громадськістю.

І тут треба зробити передбачення: до тоталітаризму Україна не повернеться, бо нині вона дає вільний форум науковцям серйозно вивчати тоталітаризм, і політикам – свобідно остерігати перед загрозою авторитаризму (а від нього до тоталітаризму – пів кроку). Адже точно 20 років тому тоталітарний режим вбив Василя Стуса, серед іншого за те, що 40 років тому у київському кінотеатрі, він публічно виступив проти арештів української інтелігенції тим же тоталітарним режимом. Але тоді про це всі мовчали. Нині говорять. І кричать. У державних і приватних засобах масової інформації. І за те їх не арештують. Задумаймось над цим. Як боро-

(Закінчення на стор. 9)

Бар'єри - прохідний та інші...

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. – Президент України Віктор Ющенко, виступаючи у Києві зі святковою промовою 24 серпня, в День Незалежности, запропонував збільшити прохідний бар'єр для політичних партій від 3 до 6 відсотків перед парламентськими виборами 2006 року. Очевидно, ідея належить до того комплексу завдань, практичне здійснення якого означатиме давно очікуване вдосконалення політичної системи в Україні, її оздоровлення. Саме тому Президент, виголосивши цю думку, дістав схвалення у вигляді спонтанної овації всіх присутніх на цьому урочистому зібранні.

Тим часом в українських політичних колах питання прохідного бар'єру реанімувало колишні незгоди з цього приводу, тільки тепер до зрозумілих претензій малих партій і партійок додається бажання опонентів нової влади не пропустити найменшої нагоди, аби покритикувати її.

Голова Верховної Ради Володимир Литвин, відвідуючи Луганщину, заявив у розмові з журналістами, що намір Президента Віктора Ющенка підвищити прохідний бар'єр до наступних парламентських виборів не знайде підтримки серед депутатів Верховної Ради. „Потрібно без поспіху провести консультації. Коли ми побачимо, що немає підтримки, взаєморозуміння, то цю тему слід відкласти до кращих часів", - сказав В. Литвин. Він повідомив, що член депутатської фракції „Наша Україна" Михайло Поживанов вже вніс на розгляд законопроєкт про підвищення прохідного бар'єру. Однак, за словами В. Литвина, перш ніж вносити цей проєкт, треба змінити закон про вибори народних депутатів і виключити з нього положення, яким забороняється вносити зміни в даний закон. До того всього, сказав речник парламенту, це зовсім не та проблема, котра турбує людей, „процентний бар'єр їх найменше цікавить".

Про те, яке саме підвищення мається на увазі, чітко висловився 29 серпня керівник депутатської фракції БЮТ Олег Білорус. Він повідомив, що у перші тижні праці восьмої

(Закінчення на стор. 22)

АМЕРИКА І СВІТ

Помер Ґоловний суддя Верховного суду

ВАШІНҐТОН. – У суботу, 3 вересня, на 80-му році життя помер, в присутності трьох своїх дітей у своєму домі в передмісті столиці, Віліям Г. Ренквіст, Головний суддя Верховного суду США. Суддею до Головного суду його іменував у 1971 році Президент Ричард Ніксон, де В. Ренквіст вів консервативну лінію цього відомства впродовж 19 років. Президент Джордж Буш 5 вересня на місце померлого Ї. Ренквіста номінував Джона Робертса - мол., якого перед тим номінував на місце судді Сандри О'Конор, оскільки вона подала прохання про звільнення від служби. Кандидатуру Дж. Робертса мусить затвердити Сенат, а спостерігачі передбачають, що в цьому випадку не буде великого спротиву.

У Ґазі в перестрілці загинув Муса Арафат

ЄРУСАЛИМ. – У Ґазі 7 вересня вбито чільного радника палестинського президента з питань безпеки Мусу Арафата. Генерал Арафат, близький родич покійного палестинського керівника Ясира Арафата, загинув у запеклій стрілянині, коли перед світанком на його оселю напала група збройних людей у масках. Відповідальним за напад зголосилося одне з менших палестинських войовничих угруповань – „Народні комітети опору", заявивши, що причини нападу назве згодом. Генерал М. Арафат упродовж тривалої кар'єри в палестинських силах безпеки нажив багато ворогів. М. Арафат очолював потужний розвідувальний відділ палестинських служб безпеки. Вбивство М. Арафата – ще одна ознака напружености і беззаконня у Ґазі під час закінчення кількадесятирічної ізраїльської окупації.

Єгипет провів президентські вибори

КАЇР, Єгипет. – 7 вересня Єгипет проводив найперші в історії тієї країни президентські вибори з більш як одним кандидатом. Загалом у цих виборах бере участь 10 кандидатів, проте більшість з них мало відома широким масам виборців, і нинішній президент Госні Мубарак, що перебуває при владі вже 24 роки, очікується переможцем на цих виборах. Найбільшій опозиційній партії Єгипту - Мусульманському Братству було заборонено брати участь у виборах.

Суд над Садамом Гусейном розпочнеться 19 жовтня

БАГДАД, Ірак. – Як повідомив 4 вересня представник уряду Іраку Лаіт Куба, колишньому диктаторові і сімом його найближчим помічникам пред'являть звинувачення у причетности до вбивства у 1982 році 143 мешканців шиїтського села Ед-Дуджайль. Там здійснили спробу замаху на Садама Хусейна. Очікується, що у подальшому відбудуться окремі процеси над колишнім диктатором, якого звинувачують у злочинах проти людяности, – насамперед у застосуванні хемічної зброї і масових убивствах курдів і шиїтів.

Борис Єльцин у лікарні

МОСКВА. – Колишнього президента Росії Бориса Єльцина 7 вересня доставили у лікарню на італійському острові Сардинія. У 74-річного колишнього президента зламана нога.

„Аль-Джазіра" показала запис про лондонські напади

ЛОНДОН. – Арабський телеканал „Аль-Джазіра" 2 вересня передав відеозапис, в якому фіґурує, за твердженням телеканалу, один з самогубців, що вчинили напади у Лондоні сьомого липня. Смертник на ім'я Мохамад Сідік Хан говорить, що лондонські напади були наслідком того, що він називає несправедливим ставленням західніх урядів до мусульман, а відтак – за його словами – всі мешканці Заходу, які голосували за ті уряди – перетворились нині на мішені. Відеозапис також містить заяву заступника керівника „Аль-Кайди" – Аймана аль-Завахірі, який називає причиною нападів британську зовнішню політику. „Відеозапис зараз прискіпливо вивчають, щоб віднайти будь-які підтвердження можливої причетности „Аль-Кайди" до вибухів 7 липня. Досі жодних прямих доказів того, що керівництво мережі керувало нападами немає, хоча майже впевнено говорять про те, що „Аль-Кайда" надихала нападників.

Створять єдине кладовище для німецьких вояків

ЛЬВІВ. – У Жовківському районі на Львівщині мають намір створити єдине велике кладовище, де перепоховають німецьких вояків, що загинули під час Другої світової війни. Їхні рештки звезуть туди з різних районів области, де активно ведуться розкопки колишніх німецьких поховань. У селі Потеличі Жовківського району виявлено найбільше поховання німецьких вояків. „Саме на цьому місці заплановано впорядкувати один із чотирьох меморіялів німецьким воякам, які загинули під час війни на українських землях, – повідомив 31 серпня заступник голови міста Ходорів Мирослав Ботарик. – Усі пошуки та земельні роботи проводить спільне українсько-німецьке товариство з упорядкування військових поховань. У центральній частині Ходорова теж ведуться розкопки". Тепер Німеччина просить дозволу на розширення площі розкопок. У Ходорові виявлено рештки трьох десятків вояків. Ідентифікація тіл проходить дуже швидко. На частині алюмінієвого жетону, який знаходиться при тілі, вказано особисті дані, номер частини і навіть групу крові власника жетону.

За матеріялами ЗМІ

Гураґан..

(Закінчення зі стор. 1)

з Люїзіяни гостро завважив: „Минулого року перед президентськими виборами, як набагато менший гураґан навістив узбережжя Фльориди, в околиці, де живе велика кількість багатих білих людей, та де брат Президента Джеб є губернатором, грузовики з федеральною допомогою були послані через кілька годин. Ми чекали днями, а допомоги не було". Допомога прийшла від інших міст – Гюстону і Батон Руж, які прийняли десятки тисяч втікачів, а місто Ню-Йорк вислало сотні медичних працівників, поліцейських, пожежників і вантажівок вартістю на мільйони долярів, з обладнанням та іншою допомогою для потерпілих.

Новий Орлеан, найбільше містопорт в США, та п'ятий найбільший порт у світі, зовсім не діє і сподівання стосовно можливости його віднови розраховується від трьох до шести місяців. Ввезення аґрикультурних товарів (овочів, кави) до США з Південної Америки зупинено, як і всі вивезення товарів з Північної Америки (пшеницю, овес, кукурудзу). Крім того, майже 30 відсотків імпортованої до США необробленої нафти проходило через порт Нового Орлеану, і 10 відсотків всього виробництва обробляється у рафінеріях Мексиканської затоки. Вся ця діяльність тепер припинилася.

Покищо не вдалося зібрати всі тіла загиблих. Але вже 6 вересня загони вояків і рятувальників обстежують квартал за кварталом, і прибирають з вулиць трупи, що плавають у воді. Крім того, чекають, що під час відходу води виявлятимуться інші тіла загиблих.

Посадник Нового Орлеану Рей Нейґен підкреслив 5 вересня, що в наслідок гураґану „Кетріна" кількість загиблих мешканців Нового Орлеану зростатиме з кожним днем і незабаром перевищить 10 тисяч осіб.

Посадник міста закликав людей, що залишилися в місті, терміново залишити зону лиха, 7 вересня він наказав тих, що опиратимуться, насильно вивозити, як зайде потреба, бо тисячі тіл загиблих розкладаються у воді й з кожним днем у місті зростає небезпека епідемії. Крім того, за словами очевидців, затопленими вулицями плавають метрові акули.

За оцінкою міської влади, на осушення вулиць і розчищання завалів в Новому Орлеані треба не менше трьох місяців.

Життя тих людей, які залишилися в Новому Орлеані після гураґану „Катріна", донедавна нагадувало війну за виживання.

Поліцейські, які мали охороняти їх, втекли, й усі люди стали залежними від волі кримінальних елементів. Останні, скориставшись можливістю, розпочали грабувати, ґвалтувати, вбивати. Аби протистояти злочинцям, люди були змушені самоорганізовуватися. Ті, хто мав зброю, охороняли та відстрілювався від злочинців. Найгірше те, що на стадіоні „Супердом" не було жодних запасів одягу, їжі та води. За всі ці речі вели торгівлю. Відомо також випадки, коли люди мусіли власноруч карати злочинців. Зокрема на зазначеному стадіоні вони самотужки викрили й убили ґвалтівника.

Серед рятувальників і поліцейських, які прибули до міста й побачили справжню картину хаосу, який тривав у ізольованому від світу Новому Орлеані, незрозумілі страхіття, що сталися в цьому місті.

Військовослужбовці Національної ґвардії, поліцейські та пожежники знаходять чимало трупів, що розкладаються, на вулицях міста, в бочках для сміття та інших найнесподіваніших місцях, деякі з ознаками насильницької смерти. Унаслідок цього, за словами посадника Нового Орлеану Рея Нейґіна, людям украй необхідна психологічна допомога. Однак, відіслати їх кудись фактично неможливо. Люди потрібні на рятувальних працях, а відіслати їх у найближче місто – Батон-Руж – немає сенсу, оскільки там місцеві лікарні давно переповнені.

Президент США Джордж Буш оголосив жалобу до 20 вересня за загиблими внаслідок гураґану та хаосу в зонах природного лиха. Донедавна він і його адміністрація чули гостру критику від суспільства за неспроможність і повільне надання допомоги. Тепер Президент і члени його адміністрації активно відвідують штати, які постраждали від гураґану. Президент 5 вересня вже вдруге відвідував узбережжя Мексиканської затоки за останні чотири дні. Побачивши особисто руїну нанесену гураґаном „Катріна", Президент Джордж Буш підкреслив, що для відновлення штатів на узбережжі Мексиканської затоки, постраждалих від буревію „Катріна", необхідні будуть роки. Вісім днів після гураґану „Катріна" офіційні речники у США кажуть, що відремонтували деякі з огорож каналів, руйнація яких великою мірою спричинила затоплення, і почали відпомповування води з міста.

На околицях міста відкрили першу стаціонарну клініку, де евакуйовані, які багато днів не мали ліків, можуть тепер поновити рецепти.

Гураґан „Катріна" не тільки спустошив три південних штати, але також засвідчив, що США, виявляється, безсилі перед обличчям катастрофи, всупереч усім реформам служб безпеки, проведених після терактів 11 вересня 2001 року. Телевізійні картини страждаючих людей без питної води і харчів в Новому Орлеані стали приниженням для світової супердержави, поставленої на одну дошку з країнами третього світу.

Серед постраждалих від гураґану „Катріна" у Новому Орлеані було п'ятеро громадян України, які евакуйовані, повідомила 5 вересня прес-служба Міністерства закордонних справ. Троє українців разом з громадянами інших країн минулого тижня були евакуйовані з готелю „Шератон" у Новому Орлеані в один з готелів міста Далас у Тексасі. Пізніше МЗС установив зв'язок ще з двома українцями, які перебували в зоні стихійного лиха.

Перед американською владою все ще стоїть питання – як подолати наслідки гураґану „Катріна".

Х. В.-Ф.

Пом'янімо великі діла Ісповідника віри св.п. Патріярха Йосифа

Микола Галів

Сьомого вересня сповнився 21 рік з дня смерти Слуги Божого Патріярха Йосифа, який після смерти Великого Митрополита Андрея 40 років керував Українською Католицькою Церквою. Число 40 має особливе значення не тільки у Новому, але і в Старому Завіті. Знаємо, що біблійний Мойсей сорок років блукав у пустині з єврейським народом, прямуючи до Обіцяної Землі. У Новому Завіті – Завіті Любови Ісус Христос сорок днів молився перед своїми страстями і сорок днів перебував на землі після воскресіння, утверджуючи віру у своїх учнів.

Так якось сталось, що сорок років св. п. Патріярх Йосиф кермував кораблем УКЦеркви.

Земний шлях йому випав нелегкий – і не тільки у жорстокій більшовицькій дійсності, але й тут, у вільному світі, навіть у центрі християнства, Римі, проте він пройшов його у вищій мірі гідно, залишивши нам унікальне Завіщання, що починається словами: „Йосиф Патріярх Києво-Галцький і всієї Руси. Моїм духовним дітям, владикам, священикам, монахам і монахиням, і всім вірним Української Католицької Церкви". Отож усі це Завіщення й повинні здійснювати. Тому то о. Веренфрід ван Стаатен, керівник руху „Церква у потребі", закликав, щоб ми, українці, пильно читали Завіщання Патріярха Йосифа.

А читаючи, пригадаймо його подвижництво в ім'я того, щоб наша багатостраждальна Церква увінчалась патріяршою гідністю. Без найменших труднощів Києво-Галицькій Митрополії було повернуто титул „Верховне Архиєпископство", і Верховний Архиєпископ, згідно з канонічним правом, є рівний патріярхові, себто має ті самі права, що партріярх.

УКЦ є однією з найчисленніших католицьких Церков східного обряду, яка не має патріяршого статусу. Тому синод УКЦ, що відбувся безпосередньо після посвячення собору Св. Софії у Римі в 1969 році, надіслав до Папи Павла УІ лист з проханням піднести УКЦеркву до гідности патріярхату. Через два роки прийшла відповідь: „Коли ми заважили перед Господом опінії отців- кардиналів, хоч у душі схильні були прийняти Твоє прохання, прийшли, однак, до висновку, знову з жалем, що принаймні у теперішньому часі – неможливо створити Український патріярхат... Бо існують канонічні, історичні, духовні й душпастирські причини, які у сучасному укладі справ не дозволяють Нам задоволити мольби і прохання католицької ієрархії українців". (Журнал „За Патріярхат", вересень 1971р.).

Згодом до вище названих причин було додано питання території. На жаль, не бралось до уваги території людських душ. Блаженніший Йосиф не вважав ці причини суттєвими і терпеливо чекав. Переконавшись, що у цьому напрямі з боку Ватикану нічого не робиться, він, на прохання мирянського руху, владик і священиків, погодився прийняти титул патріярха.

Це сталася в ювілейному 1975 році, у базиліці св. ап. Петра в

Св. п. Патріярх Йосиф

Римі, у свято Петра і Павла, 12 липня. В архиєрейській св. Літургії взяло участь майже сім тисяч паломників, владики і багато священиків. Під час св. Літургії о. мітрат Іван Гриньох проголосив „Многая Літа" Патріярхові Києво-Галицькому і всієї Руси Блаженнішому Йосифові.

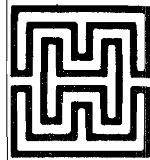
Апостольська столиця не визнала цього акту, але й не заперечила. Патріярх Йосиф знову й знову звертався до Папи Павла УІ, а згодом до Папи Івана Павла II з проханням визнати патріярхат УКЦ. Він казав: якщо ви не визнаєте, то прийде папа, який визнає, " але наш патріярхат ми вже маємо". Тому у своєму Завіщанні звертався до Божого люду: „Моліться, як дотепер, за Патріярха Києво-Галицького і всієї Руси, безіменного і ще невідомого! Прийде час, коли Всемогутній Господь пошле його нашій Церкві і об'-явить його ім'я...".

Під час похорону Патріяха Йосифа відпроваджали у Божу безповоротню вічність українці католики і православні, український політичний і громадський світ, миряни з Англії, США, Канади , Австрії, Німеччини, Бельгії, Франції, Польщі, Югославії, Словаччини. Українську Православну Церкву представляв Владика Володимир Дідович.

Перед похоронними обрядами особисто прощався з Патріярхом Йосифом Папа Іван-Павло II, при цьому сказавши до Владики Мирослава Любачівського: „Він боровся за справедливу справу".

На поминках член крилосу, о. Любомир Гузар, у своєму глибоко змістовному слові сказав: „Прийшли ви з усіх закутків, з усіх наших поселень. Але присутня тут також і наша матірна, наша рідна земля Україна... Насамперед в особі Блаженнішого Львівського Архиєпископа і Митрополита Києво-Галицького. Блаженніший Мирослав Любачівський є Архиєпископом княжого города Львова, тим самим він спадкоємець старовинної традиції київських митрополитів, тим самим він голова нашої Церкви, одної, єдиної для нас по цілому світі Української Католицької Церкви, і тому ми вшановуємо його титулом „патріярх". Він є тим зв'язком між усіма нами...".

(Закінчення на стор. 20)

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ім. ШЕВЧЕНКА

Проєкт NASA: землеподібні плянети поза нашою соняшною системою

„Я повинен розкрити та дати до відома всьому світові подію відкриття та спостереження чотирьох плянет, небачених ніколи від початку світу аж до нашого часу, їх розташування та спостереження.... про їх рух та зміни у величині; і я закликаю всіх астрономів прикласти свої зусилля для дослідження та визначення їх періодів обертання..."

Ґалілео Ґалілей, ***березень 1610 року***

Руслан Бєліков

Так говорив Ґалілео Ґалілей, найперша в історії людина, яка спрямувала телескоп на небеса і занотувала свої спостереження. Чотири „плянети", що він відкрив, – це були чотири найбільші місяці Юпітера, які пізніше дістали назву „Ґалілеєві місяці". Наслідки від відкриття цих об'єктів були навіть значніші, ніж цей окремий вислів міг передбачити. Ґалілеєві спостереження перекреслили дотогочасне поняття унікальности нашої землі: ось, вперше в історії, небесні тіла, які рухаються навколо чогось іншого, ніж земля, яка в ті часи уважалася центром всесвіту.

Перейдім швидко вперед на чотири століття. Зі скромних початків телескопної астрономії в руках Ґалілея людство створило телескопи з діяметром 10 метрів, і вивело декілька у всесвіт. Не тільки наша земля була знята з престолу як центр всесвіту, а також сонце, і навіть наша галактика. Одним з останніх було знесено з престолу переконання про єдність нашої соняшної системи у всесвіті. Точніше сказавши, не було великого сумніву, що інші зірки теж мають плянети, але аж до 1995 року не було жодних спостережень, які б це стверджували. Сьогодні ми вже знаємо про відкриття понад 150 плянет, які обертаються навколо інших зірок.

Майже всі ці плянети є газовими гігантами, подібними до Юпітера, які настільки великі, що сучасна технологія дає можливість бачити їх. Такі велетні не спроможні підтримувати життя в нашому розумінні цього слова. Отже, відкриття землеподібних плянет дасть почин новій добі людства, відомі стануть нові землеподібні плянети з умовами, можливими для життя або ні.

Цілком імовірно, що таке відкриття здійсниться вже в 2015 році. Якщо все буде, як плянується, в тому ж році NASA виведе в космос, що називається „Вишукувач землеподібних плянет – Коронаграф (Terrestrial Planet Finder – Coronagraph, TPF-C)". Цей телескоп огляне найближчу сотню зірок, навколо яких, можливо, обертаються землеподібні плянети. Наскільки рідкісні вони? Як вони виникають та розвиваються? Наскільки різноманітні? Чи мають ці плянети умови для життя? Чи життя – це унікальне явище? А як воно виникає? Звідки ми виникли? Ось які питання ми сподіваємося прояснити за допомогою TPF-C. Але як можливо відповісти на ті запитання, просто дивлячись на плянетні зображення? Крім того, ми навіть і не зможемо одержати детальне зображення всієї плянети, а тільки малу розпливчасту цятку. Незважаючи на це, навіть така цятка містить багато інформації. Вимірявши її яскравість та відстань від зірки, можна вже одержати її розмір та температуру. Обертання плянети дозволить спостерігати періодичні зміни яскравости і, таким чином, довжину дня. Багато додаткової інформації можна буде отримати від спектральної аналізи такої цятки, от хоч би присутність атмосфери та її тиску, а також різних сполучень, наприклад, кисню та води. Якщо там є рослинність, і якщо вона подібна до рослинности на нашій землі, то це виявиться через різке збільшення рефлективности в інфрачервоних хвилях, що має назву „червона грань". Одним словом, ми зможемо знайти багато цікавого в цій маленькій цяточці.

Одначе, дуже важко побачити землеподібну плянету. По-перше, яскравість її буде в 10 мільярдів разів менша, ніж у зірки. По-друге, навіть найближчі зірки знаходяться дуже далеко від нас, так що землеподібна плянета може з'являтися тільки на 0,0015 ступенів віддалена від зірки. Як це не важко собі уявити, але сьогодні вже існують прилади, які задовольняють щодо одної з цих вимог. Знайти спосіб задовольнити обидві вимоги одночасно є головною технічною проблемою NASA сьогодні.

Лябораторія реактивного руху NASA („Jet Propulsion Lab" або JPL) в Пасадіні, Каліфорнія, розробляє цей проєкт поруч з дослідними групами в індустрії та університетах, одним з яких є Принстонський університет. Щоб досягти потрібної резолюції (0,0015 град.), основною частиною телескопу буде велике еліптичне дзеркало, розміром 8 на 3.5 метра. Для досягнення контрасту в 10 мільярдів, у задній частині телескопу буде розташована спеціяльна оптична система – „Коронаграф".

Одначе, стандартні коронаграфи не досить потужні, щоб досягти контрасту на 10 мільярдів, тож по-

(Закінчення на стор. 20)

Про автора: д-р Руслан Бєліков народився у Києві, приїхав до США в 1991 році. Після закінчення Стенфордського університету у 2004 році зі ступенем доктора наук, отримав стипендію Майкелсона від Федеральної лябораторії JPL на наукову працю в лябораторії TPF Принстонського університету. Д-р Р. Бєліков – член НТШ. Основою для статті послужила його недавня доповідь на Математично-фізично-технічній секції Наукового Товариства ім. Шевченка.

Яким же буде бар'єр до ВР?

Мабуть, не знайдемо жодного коментаря в українській пресі з приводу святкової промови Президента України Віктора Ющенка в День Незалежности, де б не підкреслювалося важливости зустрінутої спонтанними оплесками президентської ініціятиви – підвищити так званий прохідний бар'єр у виборах до Верховної Ради в березні наступного року. Тепер він становить три відсотки голосів. А є пропозиції підвищити до 5 відс., і навіть до семи. Якого політичного ефекту можна очікувати, якщо цю ідею буде матеріялізовано? Найкоротше пояснення – в самій промові: „Так ми отримаємо справжню представницьку владу, а не клюб власників політичних партій". Мета справді гідна, але в якій мірі вона здійснима? Яку кількість партій можна вважати оптимальною, щоб результатом стала „справжня представницька" законодавча влада? І чи проблема полягає лише в кількості?

Сьогодні в Україні – понад сто тридцять політичних партій. Ледве чи знайдеться й один виборець, котрий утримує в голові хоч би самі назви, вже не кажучи про партійні програми. Політичне життя країни визначають буквально декілька партій – навіть менше, ніж їх було напередодні постання незалежної Української держави. І що цікаво – тоді вони були якісь ясніші і продуктивніші: з 11 партій 1990 року десять, крім Комуністичної, стояли на дуже подібних між собою загальнодемократичних платформах, обстоювали антикомуністичні ідеї суверенітету, парляментаризму і приватної власности. Якраз ці десять партій привели Україну до незалежности, а от сто тридцять вже протягом 14 років неспроможні витягнути її з трясовини соціяльно-економічних та всяких інших проблем. Чому?

Ще за президентства Леоніда Кравчука, відомого своїм умінням проходити сухим поміж краплями дощу, почалося „одержавлення" навіть тих партій, котрі перед виборами перебували в опозиції до нього. Згадаймо, що навіть Народний Рух вдовольнився „конструктивною" опозицією. З компромісу між старою номенклятурою і новими національно-демократичними силами непомітно утворилася „партія влади". Л. Кравчук, з позірного сприяння плюралізмові, так спростив механізм реєстрування нових партій, що вони з'являлися не одиницями, а десятками. Самостійної ролі ці „партії" не відігравали, але коли треба було створювати враження суспільної злагоди, Л. Кравчук спритно садовив їх за „круглий стіл" і діставав бажаний результат.

Подальший розвиток суспільства і його політичної системи змусив партії пробиватися до Верховної Ради. В перші роки незалежности вибори відбувалися на мажоритарній основі, лише з застереженням прав партій як суб'єктів виборчої ситеми. Згодом ця система стала змішаною – напівмажоритарною, напів – за партійними списками. Минулого року Верховна Рада внесла у закон нову зміну: народні депутати обираються тільки на пропорційній основі, тобто тільки за партійними списками. Однак, керована Л. Кучмою „партія влади" (конкретно – парляментський бльок „За єдину Україну"), відчуваючи себе господарем становища, не була зацікавлена у забезпеченні рівних умов для всіх політичних партій і також у тому, щоб виникло, крім неї, якесь нове загальнонаціональне політичне об'єднання, здатне у виборах засвідчити свій вплив в усіх регіонах України.

Після не дуже успішного колишнього Конгресу національно-демократичних сил на ролю всенародного, принаймні „всепомаранчевого", об'єднання тепер поважно претендує Народний союз „Наша Україна". Він може стати головним гравцем на політичному полі, навіть якщо бар'єр було б підвищено до шести чи й семи відсотків. Передбачаємо, що від НСНУ не відстануть бльок Юлії Тимошенко і очолена нею партія „Батьківщина", а також януковичівська Партія регіонів. Це ті сили, від взаємодії котрих залежатиме створення конституційної більшости у ВР, яка дала б Президентові можливість здійснювати дані народові обіцянки.

Якщо ж бар'єр збільшать тільки до чотирьох відсотків чи навіть до п'яти, то істотних змін не відбудеться, бо в пярламенті знову сидітимуть комуністи з соціялістами. Але якщо бар'єр залишиться далі 3-відотковим, то на цей раз його, швидше за все, подолає й „прогресивна соціялістка" Наталя Вітренко, і зі стін парляменту впродовж ще чотирьох років не вивітриться просовєтська і проросійська риторика.

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про телефонну дружбу

Ми подружили більш як пів сторіччя тому, таки тут, на американській землі. Це був час пристосування до нового життя, в новій країні, з новою нам мовою і звичаями.

Але ми були молоді і, поруч оцих перших важких переживань нових еміґрантів, уміли знаходити час і охоту на товариські зустрічі, на гуляння і співи, на сміх і радість. Довгі роки я суботніми ранками збирала по дорозі до серця українського Ню-Йорку дітей того дружнього кола для суботньої української школи та для участи у пластових сходинах. У цей час наші приятельські розмови були звичайно ділові й короткі, але ці суботи ще більше закріплювали нашу дружбу.

Аж прийшов час, коли діти пішли своїми життєвими шляхами, а ми, їхні матері, поміж громадськими і родинними обов'язками, на тихі, приятельські розмови не знаходили часу, ані терпеливости. Тільки зустрічі на різних громадських імпрезах давали можливість перекинутися декількома словами та короткі телефонні розмови з побажаннями з приводу родинних чи національних свят. Особливо ці останні залишилися невидимим лучником нашої дружби.

Час ішов, роки приносили щораз нові несподіванки й не завжди гарні переживання, й наша дружба від цього не ставала сильнішою, а навпаки – часом здавалося, що вона старіється і „ржавіє", з роками, що проходили в американському темпі. Сумні й радісні події наших родин минали одна за одною та, здається, немов з віком ми до них якось байдужніли.

Аж ось прийшов час, коли доля призначила одній моїй довголітній подрузі хворіти й переживати усі погані сторони такого стану. Недуга прив'язала її до хати і до ліжка, а віднесне віддалення від Ню-Йорку і спосіб нашого теперішнього життя ніяк не дозволяв її відвідувати. Залишився єдиний сьогоднішній спосіб комунікації між нами – телефон.

Розпочалися мої постійні дзвінки, щоб розрадити хвору, щоб розповісти про події з мого життя і з життя нашої громади, щоб у цей спосіб кинути невидний, але добре відчутний усміх при кожному „звіті" з подій українського Ню-Йорку. І так розцвіла справжня телефонна дружба, що кожного дня приносила хворій „вісті зі світу та з України", а мені, її подрузі – вдоволення з цього виконаного християнського обов'язку, що велить „хворого відвідати".

Ці розмови стали такими обов'язковими, конечними, що з часом я не могла уявити собі без них й одного дня. Вони малювали хворій картини справжнього життя, а для мене, що їх „малювала", це було немов звітування з пережитого.

Довгими, довгими місяцями процвітала ця телефонна дружба, і невідомо, кому вона приносила більше радости й вдоволення. Однак вона була чимось незаступимим і безперервним.

Аж одного понеділкового ранку добре мені знайомий голос не відповів на другому кінці дротів, а на його місце голос її друга життя – з вісткою, що Марти вже немає на розмову і вже ніколи не буде...

Сорок днів проминуло від цього пропам'ятного дня, а я дальше розповідаю моїй подрузі події зі щоденного життя, тільки подумки, хоча рука так хоче сягнути за телефоном...

О-КА

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз – SVOBODA – Published by the Ukrainian National Association

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510, UNA Fax: (973) 292-0900
E-mail: svoboda@att.net Web-site: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Передплата на рік $55.00, на півроку - $35.00. Для членів УНСоюзу $45.00 річно, на півроку - $30.00. За кожну зміну адреси - $1.00. Чеки і грошові перекази виставляти на "Svoboda".

Головний редактор – Ірена Яросевич
Редактори: Ольга Кузьмович, Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

Адміністрація „СВОБОДИ"

Адміністратор – Володимир Гончарик (973) 292-9800 дод. 3041
Керівник відділу оголошень – Марійка Осціславська (973) 292-9800 дод. 3040 adsukrpubl@att.net
Передплата – Марійка Пенджола (973) 292-9800 дод. 3042

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Коли у квітні до США приїздив Президент Віктор Ющенко...

Почуваюся до обов'язку відповісти на листа Івана Коропецького *(див. „Свобода" 19 серпня, ч. 33)* про приїзд Президента Віктора Ющенка до Вашінгтону у квітні ц. р. І. Коропецький покликається на статтю в „Літературній Україні" Володимира Яворівського про те, що перші слова на американській землі український Президент промовив російською мовою. Я була на летовищі авіобази імені Ендрюс, де приземлився президентський літак. Дозвольте з'ясувати хід подій.

За кілька днів до прибуття Українському Відділові „Голосу Америки" було передано графік відвідин Президента України. Під рубрикою „приїзд" зазначено – „Photo-Op Only", тобто тільки для фото-журналістів, жодних запитань Президент не прийматиме. Нічого дивного. Так буває. Будучи радіожурналісткою, я зрозуміла, що ця подія не стосується мене. Акредатації я не одержу. Але дуже хотілося зустріти українського Президента. А може, якраз він зробить якусь заяву, і я матиму її для свого репортажу. Тоді я подумала: адже я маю доступ до всіх американських військових баз. Я – дружина офіцера армії США у відставці. З чоловіком Юрієм вирішили поїхати. Зі собою беру магнетофон. Знову з надією, що, може Президент щось скаже. Беремо зі собою кореспондента телепрограм „Голосу Америки" Святослава Новицького. Він одержав акредитацію від Державного департаменту США.

Разом з нами чекали на президентський літак 4-5 кореспондентів, точно не пригадую. Знову нас попередили, що це виключно „фото-оп", і не можна звертатися з запитаннями. Жодних інших кореспондентів не було... аж поки не приземлився президентський літак. Відкрилися задні двері – і спустилася ціла група кореспондентів, які супроводжували Президента. Розташувалися біля нас, готуючи свої камери, щоб знімати кожний крок і, можливо, вловити й слово українського керівника. Пам'ятаю – жодних запитань. Шкода, я подумала. Але мушу дотримуватися правил. Знаю, що знаходжуся у колі моїх професійних колег з України, які підлягають тим самим правилам, принаймні, я так думала. Хвилююсь, але наставляю магнетофон на „паузу", щоб бути напоготові записати будь-які слова, які може промовити український Президент. Наближається він до нас. Виглядає втомлений. Проходить повз. Раптом мій сусід, „професійний" колеґа з України, вигукує „Вікторе Андрійовичу!" і ставить запитання Президентові – російською мовою. Президент повернувся і підійшов до нас та відповів кореспондентові мовою, якою йому було поставлено запитання – російською. Відповідь була коротка – здається, про мету візити. Я справді не слухала, хоча включила мій магнетофон. Думок у мене за той короткий час було багато. Кореспондент порушив правило. Отож я також можу (мушу) порушити. Не можу дозволити собі, щоб не дати українському Президентові нагоду при першій зустрічі у США заговорити рідною українською. Вигукую: „Пане Президенте! Український Відділ „Голосу Америки". Можете відповісти на ще одне запитання?". Віктор Ющенко повернувся до мене і усміхнувся. Зрозуміла, що можу продовжувати. Моє запитання стосувалося історичного значення його візити до США, на яке він відповів чудовою українською мовою.

Фотографує цю подію мій чоловік Юрій. Опісля на знімці бачу, що з боку стоїть Перша лейді Катерина Ющенко. Вона також задоволено усміхається. Мій радіорепортаж, як і телерепортаж Славка Новицького, про приїзд до Вашінгтону Віктора Ющенка і його відповідь українською мовою на моє запитання, передавалися в Україну вже того вечора і наступного дня. Мабуть, також і передався репортаж мого російськомовного колеги-сусіда. Можливо, анонімний телеглядач, на якого покликається Володимир Яворівський у своїй статті, бачив саме репортаж, у якому звучали тільки російські слова, а українські чомусь виключено.

Напередодні чергових відвідин США українським Президентом думок у мене знову багато. Треба було мені у той квітневий день першою порушити правило – і таких закидів на адресу Віктора Ющенка не було б. Але я, професійна журналістка, знаходилася в колі „професійних" журналістів, і не передбачала такої потреби. Знатиму на майбутнє.

Аня Дидик-Петренко,
Аштон, Мд.

Готуємо пропам'ятну книгу до свята УОКЦ

З нагоди відзначення 25-ої річниці Українського освітньо-культурного центру у Філядельфії, яке відбудеться 22 жовтня ц. р., бенкетовий комітет та рада директорів готують пропам'ятну програмову книжечку.

Ми приймаємо оголошення, привіти та побажання, які міститимуться в цій книжечці. Заздалегідь дякуємо за підтримку, і просимо відповісти нам до 23 вересня. Наша адреса: 700 Cedar Road Jenkintown, PA 19046. Тел. : (215) 769-4622 від 5 до 9 вечора.

Борис Захарчук,
Ріта Послушна,
Філядельфія

Уточнення

В підписі до світлини в ч. 35, що ілюструє статтю „Добрі результати візити урядової делеґації США в Україну" має бути: „Американські сенатори республіканець Ричард Луґар і демократ Барак Обама на прес-конференції в Києві".

Українська американська громада допомагає жертвам гураґану „Катріна"

Старшне горе, яке спіткало жителів Нового Орлеану та навколишньої округи, не обійшло стороною і українців, які перебували там. На щастя, троє українських студентів, які навчалися в Новому Орлеані, Олексій Луговий, Назар Требот та Олег Крутий спромоглися вчасно евакуюватися і тепер перебувають у у готелі „Шератон" в Даласі, Тексас. Всі троє знаходяться у задовільному стані здоров'я. Проте Посольство України в США продовжує отримувати телефонні дзвінки від родичів та друзів людей, що були в ураженій місцевості, і продовжує розшукувати потерпілих. Від імені української громади Америки ЗУАДК висловлює щирі співчуття потерпілим від гураґану, їхнім родинам та друзям.

ЗУАДК закликає українців США допомогти нашим братам і сестрам українцям, які опинилися у скрутному становищі, як також і всім потерпілим. Для цього ЗУАДК відкрив спеціяльний рахунок і закликає громаду надсилати гроші, які будуть використані на допомогу жертвам гураґану „Катріна". Просимо виписувати чеки на „UUARC (New Orleans Fund)" і надсилати їх до бюра ЗУАДК на адресу:

„UUARC New Orleans Fund", 1206 Cottman Ave., Philadelphia, PA 19111.

За додатковою інформацією просимо телефонувати до бюра ЗУАДК на число (215) 728-1630.

Щиро дякуємо Вам за допомогу!

ЗУАДК

Допоможіть розшукати родичів

Я народився у 1975 році, в Самборі. Моя мама Ольга Матвієнко і брат загинули в автокатастрофі. Пізніше я довідався, що Матвієнко – не її прізвище, бо її удочерив Микола Матвієнко після смерти мого діда. У 1949 році брат діда Володимир Гертць з його сестрою Ангеліною виїхали до Америки, і я хотів би їх розшукати. Прізвище діда і його брата може бути написане неточно, бо на могилі діда немає навіть таблички. Моя електронна адреса: sokol@dobroe.ru

Андрій Курочкин,
Самбір, Львівська обл.

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Відбувся бенкет 120-го Відділу УНСоюзу

АЛИКВІПА, Па. – Братство св. Миколая, 120-ий Відділ УНСоюзу, підтримує студентів і вшановує своїх довголітніх членів. Український клюб 120-го Відділу 14 серпня на своєму прийнятті-бенкеті вшанував довголітнього члена Відділу, громадського діяча Рона Івушака, надавши йому звання „Людина року". Його привітали співом „Америка – прекрасна".

Після цього Братство надало чотири нагороди-стипендії студентам (800 дол. кожному), котрих прийнято до вищих навчальних закладів. стипендіяти – Дженифер Кампбел, Мішел Маслій, Кіра Палічат, Валерія Рефіс. Щоб дістати стипендію, батьки або законний опікун заявника мусять бути членом клюбу, а щоб бути членом клюбу, треба мати грамоту в УНСоюзі. Провадив програмою Джін Кармазин, а Ілля Матіяш був її організатором.

Ілля Матіяш

Зліва: Ілля Матіяш, Мішел Маслій, Кіра Палічат, Дженифер Кампбел, Валерія Рефіс, Джін Кармазин.

УНС влаштовує семінар з плянування вступу до коледжів для батьків студентів середніх шкіл

Український Народний Союз повідомляє, що спонзорований ним докладний семінар у справі успішного плянування вибору коледжу відбудеться у четвер, 13 жовтня, від 7 до 9 год. вечора, у будинку Головної канцелярії УНСоюзу (2200 Route 10, Parsippany, NJ).

Цей семінар, з вільним на нього вступом, під назвою „Все, що вам потрібне для кращого підготування до коледжу", відкриває деякі мало знані інформації про уникнення помилок при виборі коледжу, з'ясовує реальні і нереальні речі щодо фінансової допомоги, і як підготувати студента, щоб розумно використати нагоду прийняття, як вибрати найбільш відповідний коледж. Ця програма запланована для батьків студентів середньої школи від 9-ої до 12-ої кляси.

Семінар вестимуть інструктори організації „The American Education Foundation's (AMEDF) Northern New Jersey Chapter". Ця організація безприбуткова і звільнена від оподаткування.

Оскільки кількість місць обмежене, у справі резервування й інформацій просимо телефонувати до УНС на тел.: (800) 253-9862.

To book a room or event call: (845) 626-5641, ext. 141
216 Foordmore Road • P. O. Box 529
Kerhonkson, NY 12446
E-mail: Soyuzivka@aol.com
Website: www.Soyuzivka.com

Календар подій 2005р.

9–11 ВЕРЕСНЯ – З'їзд Зальцбурзької гімназії.

11–15 ВЕРЕСНЯ – З'їзд Регензбурзької гімназії.

14–16 ВЕРЕСНЯ – З'їзд Ляндзгудської гімназії.

17 ВЕРЕСНЯ – Lynee Richel Anniversary/Wedding Reception.

17–19 ВЕРЕСНЯ – З'їзд шкіл Міттенвальду і міттенвальдців.

21–23 ВЕРЕСНЯ – З'їзд Байройтської гімназії.

22–24 ВЕРЕСНЯ – Засідання Головного Уряду УНС.

24 ВЕРЕСНЯ – Ellenville High School Reunion, Class of '49.

24–25 ВЕРЕСНЯ – Пласт, Курінна Рада: „Перші Стежі" і „Чорноморські Хвилі".

29 ВЕРЕСНЯ – 3 ЖОВТНЯ – Конвенція Українсько-Американських Ветеранів.

30 ВЕРЕСНЯ – 1 ЖОВТНЯ – „Вікенд" Карпатського Лещатарського Клюбу. Загальні збори і бенкет. Пласт, Курінна Рада куреня „Спартанки".

2 ЖОВТНЯ – Спільний сніданок членок Союзу Українок Америки. 4

3–6 ЖОВТНЯ – Stamford Clergy Days.

8 ЖОВТНЯ – Весілля.

9 ЖОВТНЯ – Бенкет для підтримки Республіканської партії.

15 ЖОВТНЯ – Весілля.

22 ЖОВТНЯ – КПС – Рада.

28–30 ЖОВТНЯ – Дитяча костюмова забава з нагоди „Halloween".

4–6 ЛИСТОПАДА – Пластова Орликіяда.

12 ЛИСТОПАДА – Весілля.

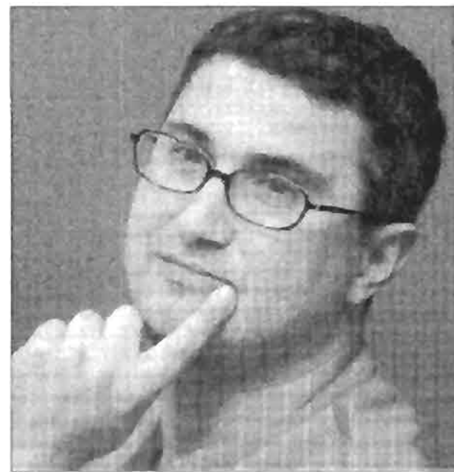
19 ЛИСТОПАДА – Sigma Beta Chi Fraternity Formal Dinner Banquet.

Чому я не хочу бути Заслуженим журналістом?

1 вересня в агентстві УНІАН в Києві відбулась прес-конференція, учасники якої висловили свої думки про практику присвоєння почесних звань до святкових річниць громадянам України. Приводом послужила заява заступника головного редактора газети „Україна молода" Дмитра Лиховія, який висловив думку, що необхідно відмовитись від всіляких звань, які на сьогодні в Україні є скомпрометованими (заяву подаємо нижче з скороченнями). На пресовій конференції соліст гурту „Мандри" Сергій Фоменко сказав, що не відмовляється від звання „Заслужений артист України", але вважає такі звання „пострадянським атавізмом". За його словами, досить незрозумілою є сама система присвоєння звань і „якась кулуарність у цих питаннях".

Провідник рок-групи „Воплі Відоплясова" Олег Скрипка заявив, що відмовляється від звання „Заслужений артист України", щоб змусити нову владу почути тих, хто був на Майдані під час Помаранчевої революції. Ведучий програми „Подвійний доказ" на телеканалі „Студія „1+1" Вахтанг Кіпіані заявив, що не відмовляється від звання „Заслужений журналіст України", присвоєння якого було пов'язане з 14-ою річницею Незалежности України, оскільки вважає, що це було б „перекресленням усіх тих позитивів для ЗМІ, які є при новій владі", але наголосив, що залишає за собою право повернути звання Президентові України В. Ющенку, якщо він не буде дотримуватися норм моралі в ставленні до журналістів.

Учасники прес-конференції висловили думку, що необхідно відмовитися від всіляких звань, які на сьогоднішній день в Україні є скомпромітованими.

Вахтанг Кіпіані

З нагоди 14-ої річниці Незалежности України Президент В. Ющенко підписав серію указів про відзначення різних людей державними нагородами та присвоєння різним людям звань заслужених працівників у різних галузях. Воно б і нічого. Якби не кілька „але".

По-перше, вражає кількість відзначених – близько восьмисот! Нагородний список настільки довгий, що перерахувати всі позиції не видається можливим. В. Ющенко відзначив державними нагородами 781 громадянина України, які „зробили значний особистий внесок у соціально-економічний, науковий та культурний розвиток нашої держави, мають вагомі трудові здобутки, відзначилися активною громадською діяльністю".

781 – число вражаюче. Ознайомлення з архівом „нагородних" указів Л. Кучми засвідчує, що навіть за тих часів таких повальних акцій не траплялося. По-друге, звертає на себе увагу невідповідність такої „орденоносної" щедрости тим оцінкам, які лунали від В. Ющенка та його команди ще до того, як вони стали повноправною владою.

Олег Скрипка (зліва) і Дмитро Лиховій під час прес-конференції
Фото УНІАН

Говорили, що роздавання відзнак наліво й направо компрометує саму ідею державних нагород та звань як чогось особливого, непересічного. Якщо не від самого В. Ющенка, то принаймні від віце-прем'єра Томенка виходили пропозиції щодо мораторію на присвоєння титулів і надання орденів. Проте указом від 23 травня Президент нагородив медалею „За працю і звитягу" полковника міліції у відставці Сергія Хамулу, якого пов'язували з причетністю до загибелі відомого „перевертня" та нібито фігуранта „справи Гонгадзе" Ігоря Гончарова. Це мало б зупинити тих, хто готував указ про відзначення „за високий професіоналізм під час розслідування особливо складних кримінальних справ". Тим більше, що в даному випадку йшлося про „досягнення" часів Л. Кучми. Ця історія набула розголосу, і прес-секретар Президента Ірина Геращенко в розмові з журналістами визнала, що відзначення С. Хамули – наслідок старої традиції, „коли до якогось свята вручалося обов'язково сто нагород працівникам".

Заступник державного секретаря Іван Васюник повідомив, що найближчими тижнями відповідна комісія на деякий час припинить розглядати подання стосовно нагороджень, аби вивчити ситуацію, яка склалася з присвоєнням звань та почесних відзнак.

Великі надії покладалися на заново зформовану комісію з нагород, яку очолив ректор Києво-Могилянської академії В'ячеслав Брюховецький. На її засіданні 20 липня відзначалося, що з огляду на посилення вимогливости до заслуг кандидатур зменшилася кількість виданих нагород. Таким чином, за перше півріччя 2005 р. відзначено 773 особи (торік за такий же період нагороджено 1850 осіб). Але Україну чекала помаранчева дата серпня. Як неважко підрахувати, список відзначених з нагоди Дня Незалежности суттєво перевершив за обсягом цифру всієї першої половини 2005 року. Тенденція до нагородження людей з різних сфер і регіонів у приблизно рівних пропорціях, у принципі, зрозуміла.

Звання „Герой України" отримали Гія Ґонґадзе (покійний знаковий журналіст), Олесь Гончар (покійний знаковий письменник), Олексій Берест (український лейтенант, який брав участь у встановлення прапора перемоги над Райхстагом), Ігор Юхновський (патріярх депутатського корпусу), Олександер Шалімов (видатний хірург), Михайло Дорошко, гірник очисного вибою шахти „Краснодонвугілля". Щодо них зауважень робити не будемо. Перейдемо краще до наступних і почнемо майже з кінця – з журналістів.

(Закінчення на стор. 21)

Всеукраїнське...

(Закінчення зі стор. 3)

тись з тоталітаризмом якщо не постійним і послідовним вирізуванням його бруньок?

Повернімося до „конференції Грабовича". Під час її відкриття в колишньому, закритому на сім замків Партійному архіві, а нині відкритому архіві громадських організацій, академік Іван Дзюба нагадав, що тоталітаризм, в тому числі Голодомор-геноцид, здійснювали не тільки російські зайди, але свої українці, імперіялістичні найманці. А на громадських читаннях конференції Євген Сверстюк подав цікаву інформацію: суддя, який де факто засудив на смерть історика Валерія Марченка (в нього була серйозна хвороба нирок і скоро після вироку він 37-річним помер на засланні), цей суддя Української РСР перепрофілювався на суддю самостійної України! І досі ніхто не брався його люструвати. Чи це не є однією з причин, чому тема тоталітаризму в Україні „не хвилює" українців?

А на заході? На заході, говорив у своєму виступі французький історик з міжнародним визнанням Ален Безансон, він довідався про Голодомор в Україні 1932-33 років щойно в 1972 році, з книжки Василія Ґросмана „Всьо тєчот". А. Безансон організував переклад книжки на французьку мову, написав позитивну рецензію на неї в газеті „Фіґаро", а через кілька днів франкомовна книжка зникла з книгарень. Весь наклад викупили або совєтська амбасада, або французькі профспілки і компартія. Друге видання появилось щойно після того, як Совєтський Союз розпався. Та ще нині, казав проф. Безансон, коли в розмовах з інтелектуалами він запитує, чи знають вони про геноцид в Україні, чує у відповідь: „Який геноцид? Маєте на увазі наслідки колективізації?". І тут доводиться французові Безансонові пояснювати, що мова йде про намагання російського імперського тоталітарного режиму знищити непокірну українську націю.

„Західні країни, без винятку, – підкреслював на конференції проф. Безансон, – вирішили амнеcтувати комуністичне минуле і підкоритись амнезії. Тільки нацизм визнано абсолютним злом. Комунізм вважається злом відносним".

Український соціолог Євген Головаха звернув увагу учасників конференції на те, що в Україні під совєтським тоталітаризмом прожило три покоління – значно більше населення, ніж в Німеччині чи Італії. Цим він пояснював те, що ще нині 20 відсотків населення України позитивно ставиться до Сталіна – тоді, мовляв, „був порядок". А торішні опитування виявили більшість населення, яке вважало однопартійність за кращу політичну форму „для нас", і велику кількість населення – проти приватної власности на землю. Взагалі соціолог Є. Головаха бачить серед українців „подвійну інституалізацію": приймають демократію і з приємністю пам'ятають тоталітаризм. А мені, діяспорникові з 60-річним стажем, подумалось: та й у нас, жителів розвинутих демократій, можна помітити цю подвійність. Наші конгреси і з'їзди вважаються „файними", коли вибираються проводи без суперечок, без виборчих кампаній, без опозиції.

На „конференції Грабовича" також виступав італійський історик Андрея Ґраціозі, який дослідив і публікував звіти італійських дипломатичних представництв у Києві, Харкові й Одесі про Голодомор. Він доводив, що сталінський Голодомор в Україні вміщається у досить вузькі рамки визначені Організацією Об'єднаних Націй про геноцид.

Цікавим був виступ російського соціолога Бориса Дубіна з „Левада-центру" у Москві. Він говорив про „ритуалізацію" політичного життя Росії в добі Владіміра Путіна. Це явище почалось п'ять років тому з повернення до совєтської символіки і включає цьогорічне святкування 60-ої річниці закінчення „Великої вітчизнаної війни", коли президент В. Путін заявив, що найбільшою трагедією століття був не Голокост, не Голодомор, а ... розпад Совєтського Союзу. На громадському читанні конференції Борис Дубін з великим ентузіязмом оцінював нинішну ситуацію в Україні і вдався до такої метафори: в Україні годинники показують дійсний час, а в Росії – якийсь минулий.

Знову ж Андрій Динько, редактор опозиційного білоруського журналу „Арше", доводив, що помимо великого тоталітарного тиску у Білорусі, ситуація там не є безнадійною. Свідомі білоруси уважно вивчають те, що відбувається в Україні, Польщі і Литві. Він висловив певність, що зміни на краще в його країні неминучі. Не міг сказати, коли ці зміни прийдуть, але зазначив, що і в Україні рік тому Помаранчевої революції ніхто не передбачав. Понад 30 доповідей і десятки коментарів про історію та спадщину тоталітаризму в столиці нової України – це добрий початок теми, яка давно на часі.

День Незалежности України святкують в Америці

Савт Бавнд Брук, Н. Дж.

Понад 200 осіб взяли участь у відзначенні Дня Незалежности України, яке відбулося 28 серпня в Українському культурному центрі з ініціятиви Братства Св. Андрія, за підтримки Консисторії УПЦ в США. Початок імпрези збігся зі зливою, але люди не зважали на негоду.

Свято відкрили і провадили програмою голова Братства Ігор Савон та Віталій Курінний. Після виконання гимнів США та України вони зачитали привітання англійською і українською мовами, у якому було викладено шлях українського народу до волі і радість з приводу її досягнення.

Молитву провів Архиєпископ УПЦ в США Антоній. З вітальним словом виступив Генеральний консул України в Ню-Йорку Сергій Погорельцев. Гостя з Вашінґтону, кореспондент інтернет-газети „Українська правда" Люба Шара розповіла про події Помаранчевої революції і показала на екрані світлини, зроблені у цей час в Києві.

У мистецькій програмі виступили скрипаль Маріян Підвірний – сольо (просто серед залі він чарував присутніх співом скрипки) і з відомим гуртом „Відлуння" в складі Степана Беня та Романа Констанкевича, бандурист-віртуоз Юліян Китастий (він співав і грав також на сопілці), танцювальна група „Барвінок" під керівництвом Григорія Момота, Вірш, присвячений В. Ющенкові, прочитав юний Роман Герус. На завершення вечора о. Юрій Сівко виголосив молитву.

Для учасників вечора було влаштоване частування.

Левко Хмельковський

З вітанням виступив Генеральний консул України в Ню-Йорку Сергій Погорельцев

У залі серед гостей Архиєпископ Антоній і Сергій Погорельцев

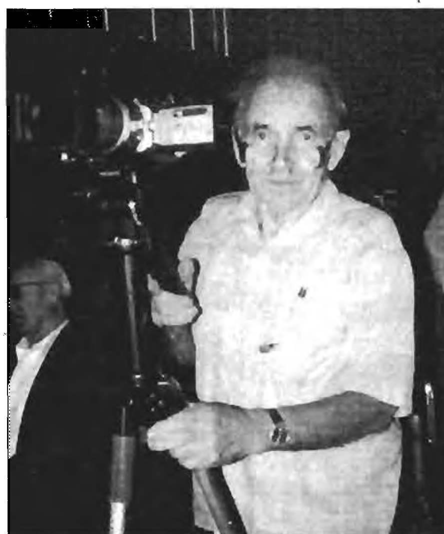

Кореспондент „Української правди" Люба Шара

Учасники концерту Маріян Підвірний (зліва) і Юліян Китастий

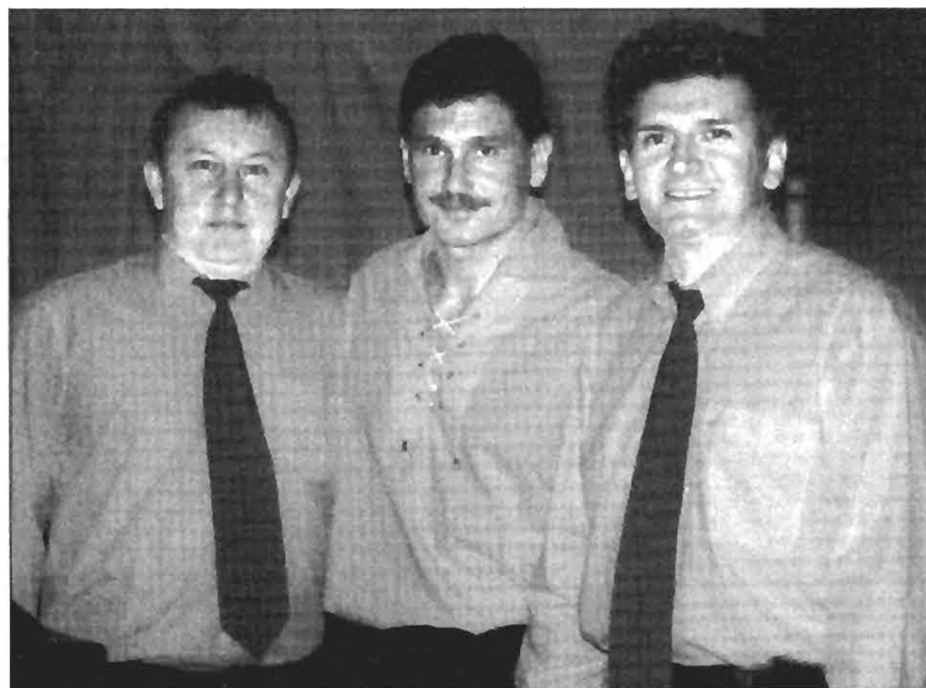
Хід свята фільмував Ярослав Кулинич

Юний декляматор Роман Герус

Танцювальний гурт „Барвінок" з керівником Г. Момотом

Гурт „Відлуння" – Роман Констанкевич (зліва) і Степан Бень з скрипалем Маріяном Підвірним (в центрі)

День Незалежности України святкують в Америці

ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. Дж.

24 серпня громада міста святкувала 14-ту річницю Незалежности української держави. Об 11-ій годині ранку чисельно невелика громада зібралась в залі міської ради, щоб відсвяткувати річницю.

Свято відкрив Ілля Шевчук, який привітав присутнього посадника міста Джерома Т. Гілі, о. Василя Харука і громаду. Стейсі Сибі, яка очолювала святочний комітет, привітала всіх присутніх та попросила до слова о. Василя Харука, який англійською мовою представив значення свята.

Посадник міста Джерзі Сити зачитав проклямацію дня, після чого громада вийшла на балькон і під час співу українського гимну посадник з присутніми вивісили синьо-жовтий прапор.

Я. К.

Під час свята в Джерзі Сити

БІНҐАМТОН Н. Й.

В четвер, 24 серпня, у 14-ту річницю Дня Незалежности України, громада католицької церкви з о. Іваном, та православної української церкви з о. Зіновієм зібралися чисельно на відзначення свята в Будинку міської ради. Посадник міста Буссі привітав присутніх зі святом Незалежности України. Після молитви о. Іван Колтун виступив з промовою, яка глибоко зворушила присутніх.

У своїй промові парафіянка з католицької церкви Міма Зобнів, виступаючи з промовою, перелічила знущання, які пережила Україна від різних „вороженьків". Опісля під звуки гимну України замайорів національний синьо-жовтий прапор України біля будинку міської ради.

Ще довго люди в українських одностроях обмінювалися пережитим, раділи, що Україна стала вільною державою.

Микола Валега

КЕРГОНКСОН, Н. Й.

24 серпня, в день проголошення Самостійности української держави, під патронатом відділів УККА та УАКР, українська громада Кергонксону урочисто відсвяткувала 14-ту річницю цієї знаменної події.

Після Молебня в Українській католицькій церкві Пресвятої Трійці, який відслужив о. Василь Кадило, в ущерть виповненій церковній залі, відбувся концерт, на якому були також присутні гості з відпочинкової оселі Українського Народного Союзу – Союзівка. Його почав молитвою „Боже Великий, Єдиний" хор „Золотий гомін".

Глибоко змістовну доповідь виголосила редактор Любов Дмитришин-Часто, яку громада вже від кількох років запрошує поділитися думками про ходу України до правдивої самостійности. Л. Дмитришин-Часто, визнавши великі досягнення Помаранчевої революції, висловила признання урядові Президента Віктора Ющенка та його зусиллям нарешті вивести Україну на шлях добробуту для українського народу. Але, давши в загальному оптимістичну оцінку, вона підкреслила, що вороги України, чужі і свої, ще й сьогодні не сплять і використовують кожну помилку, кожне недотягнення в праці нашого уряду. В кінці доповіді вона прочитала свій вірш, присвячений 14-ій річниці.

В концерті виступив ансамбль сопілкарів і скрипалів Пластової станиці Кергонксону з двома в'язанками народних мелодій. Дві композиції – Євгена Садовського „Де гори Карпати" та Григорія Китастого, „Не шкодую за літами" – виконав ансамбль СУА „Мальви" (диригувала і акомпаніювала Богданна Волянська).

Хор „Золотий гомін", під керівництвом Володимира Бакума, заспівав чотири патріотичні пісні, між якими, може вперше з правдивим переконанням прозвучала "Вкраїно-мати, кат сконав" Кирила Стеценка.

Дві нові поезії зі збірочки поета і письменника з України Василя Слапчука „Так!" прочитала Оксана Бакум. Особливо зворушливо пролунав Державний гимн України, який співали всі присутні.

Проведенням свята керували Микола Вітенко від УККА та Володимир Бакум від УАКР.

Володимир Бакум

ЮТИКА, Н. Й.

Члени Української греко-католицької церкви св. Володимира Великого і Української православної церкви Чесного Хреста урочисто відсвяткували День Незалежности 24 серпня відвідинами посадника міста Тімоті Джуляна, який зачитав проклямацію міської управи, присвячену Україні. Було вивішено український прапор біля міського уряду.

Організаторами святкувань були Тарас Женчак, Василь Рабарський, Александер Герець, Богдан Рабій, Валентина Прилепа, Віра Різванюк. Після цього в українській авдиторії св. Володимира відбулась товариська зустріч, яку підготували Розалія Рабарська, Ірина Денисюк, Оксана Кашицька і Христина Ликтей.

Під час смачної перекуски говорив Микола Денисюк, колишній член УПА, про свої враження з останньої поїздки до Львова, проф. Ярослав Ликтей переказав новини з Інтернету про події в економічному та політичному житті України, проф. Богдан Рабій подякував членам українських парафій за участь у святкуваннях і довгу витривалість в нелегкій праці ознайомлення американського оточення з подіями в Україні. Тарас Женчак повідомив місцеву пресу і телебачення про стан української громади в Ютиці та її досягнення в американському житті за останніх 55 літ.

Молодий посадник міста Т. Джулян тепло вітав українську делегацію і пригадав, що з великою цікавістю слідкував в пресі і по телебаченні за перебігом історичних подій в Києві під час виборів Президента Віктора Ющенка. При зачитанні проклямації, де було зазначено, що „Україна зараз прийняла демократичні принципи та намагається їх здійснювати", він побажав, щоб „теперішні кличі України були охоче прийняті Америкою і цілим світом, як нові дороговкази для зміцнення миру у світі".

Богдан Рабій

ПАРМА-КЛІВЛЕНД, Огайо

Громада під проводом УЗО відзначила 14-ту річницю незалежности України святковими сходинами в неділю, 21 серпня, в залі Святопокровського осередку. Сходини відкрив голова УЗО В. Ліщинецький, який привітав громаду з святом Незалежности і побажав всім щастя, здоров'я та добробуту.

Державні гимни США і України виконали присутні при фортепіяновому супроводі Н. Боєчко. Парафіяльний дитячий хор (диригент О. Чепак) виконав пісні „Є на світі моя Україна" і „Вишиванка".

Тріо – Х. Мігелич, І. Федьків і Н. Сироїжка – виконали „Пахне хвиля Дніпрова" і „Летіть, мої думки". Музичне слово „З нами Бог" виконали Р. Балух, М. Коцюбаєва і Л. Пугач. Вірш „Київський Майдан" прочитали О. Рабосюк і С. Смеречинська.

В. Боднар у доповіді розповів про політичну ситуацію в Україні перед і під час президентських виборів. Він зокрема сказав: „Народ вийшов на Майдан і переміг кримінальні кучмівські сили, які намагалися повернути Україну в нове російське ярмо. Народ на Майдані виявив національну свідомість, героїзм і захистив суверенітет України. Він вибрав шлях героїв Крут, УПА-ОУН, шістдесятників. Помаранчева революція скріпила віру в краще майбутнє України. Члени нашої громади ділили долю своїх братів на Майдані, були спостерігачами на третій турі виборів, а громада переслала поважний даток на допомогу протестуючим на Майдані. Україна є, Україна вічно буде!".

Хор „Дніпро" (дир. О. Боднарчук, аком. Н. Боєчко) піснями „Воскресла", „Вкраїно-мати", „Хай ця пісня", „Моя Україна" (солісти – М. Помірча та І. Гнида) і „Боже Великий Єдиний" закінчили мистецьку програму свята, після чого відбулася товариська зустріч з частуванням.

Євген Бачинський

День Незалежности України святкують в Америці

НЮ-ЙОРК

1 вересня в Постійному представництві України при ООН відбулося прийняття з нагоди 14-ої річниці Незалежности України. На вечір були запрошені численні гості. Приміщення української місії було святково прибране, до уваги гостей пропонувалася українська преса, зокрема свіже число тижневика „Свобода".

Послів держав до ООН, інших дипломатів, представників американської громадськости і закордонних українців, журналістів вітали Постійний представник України при ООН, Посол Валерій Кучинський з дружиною Аллою, Генеральний консул України в Ню-Йорку Сергій Погорельцев з дружиною Світланою, військовий радник, генерал-лейтенант Віталій Куксенко з дружиною Любов'ю. Серед гостей були Посол США в ООН Джон Болтон, голова Генеральної асамблеї ООН Жан Пінг, інші високопосадові особи.

Гостям було запропоновано великий вибір українських напоїв і страв. Вечір пройшов у дружньому спілкуванні, в ході якого було висловлено багато приязних побажань на адресу молодої незалежної держави.

Л. Хм.

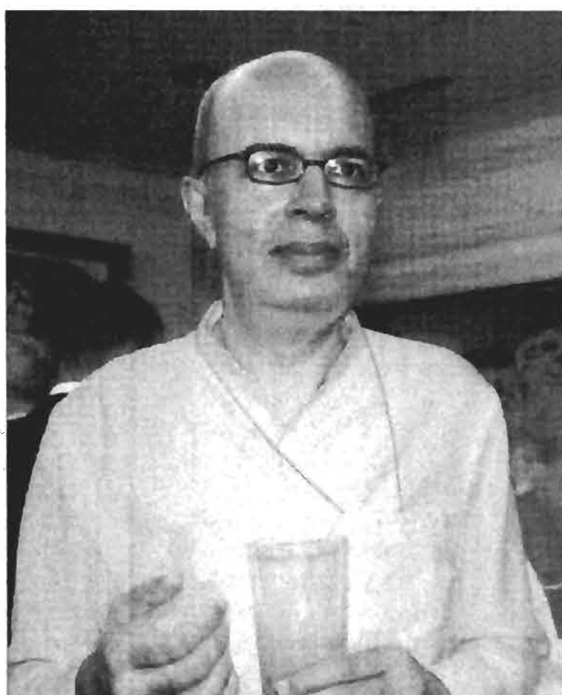
Посол США в ООН Джон Болтон (зліва) і Посол України в ООН Валерій Кучинський

Представник Українських авіоліній „Аеросвіт" в США Микола Кравець і військовий радник України в ООН генерал Віталій Куксенко

Посол України в ООН Валерій Кучинський і головний редактор тижневика „Свобода" Ірена Яросевич

Голова Генеральної асамблеї ООН Жан Пінг на святі України

Зліва: журналіст Ігор Длябога, працівники Генерального консульства Анна Татаринова, Сергій Куликов, Наталя Костенко

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Літні табори ОДУМ-у

ЛОНДОН, Канада. – У нинішньому році табори Об'єднання демократичної української молоді (ОДУМ) розпочалися відпочинковим двотижневим табором в липні, на якому було понад сотня юних одумівців, а пізніше відбулися табори – виховний табір та малят ОДУМ-у. На відпочинковому таборі діти вивчали історію та культуру України, співали пісні, готувалися до ватри та мистецької частини, малювали, писали, виробляли різні мистецькі речі, займалися спортом, купалися й гарно відпочивали. Комендантом відпочинкового табору був Віктор Швець з Арізони, а його заступниками – Ната Ріді (перший тиждень), і Тарас Коновал (другий тиждень). На таборі було багато одумівців з Чикаґо та близьких до Лондону філій ОДУМ-у США і Канади.

Об'єднання демократичної української молоді було створено 55 років тому, 18 червня 1950 року, в Ню-Йорку, а в Канаді – 30 вересня того ж року на зборах молоді в Торонто. Пізніше було засновано філії в 28 містах США і Канади, інших державах, де оселилися багато новоприбулих після Другої світової війни українських еміґрантів. Це була молодь зі східних та центральних земель України, яка не належала до існуючих вже організацій – Пласт та СУМ.

В 1959 році філії ОДУМ-у почали творити рої юного ОДУМ-у, щоб мати поповнення старшого ОДУМ-у. Для помочі праці філіям створено Товариство одумівських приятелів (ТОП) – організацію батьків одумівців та старшого громадянства, щоб допомагати філіям вести виховну працю, утримувати мистецькі організації та дбати про місця для сходин, надавати фінансову допомогу. Крім того, в літні місяці молодь ОДУМ-у, яка їздила на виховні, вишкільні, відпочинкові і табори бандуристів, теж потребувала опіки.

Табори ОДУМ-у розпочалися в США 1961 року на оселі „Верховина" Українського Братського Союзу, а пізніше відбувалися на своїй, одумівській оселі „Київ" на сході США, а в „Сиблей-стейт-паркові", Мінесота, для членів ОДУМ-у з Мінеаполісу, Чикаго та Гошен-Елкгарду, Індіяна.

В Канаді табори ОДУМ-у відбувалися впродовж 14 років для членів ОДУМ-у Канади та близьких філій ОДУМ-у США на оселі української православної парафії св. Володимира, коло Торонто. Пізніше було придбано велику одумівську оселю „Україна" біля Лондону в Канаді, яка має великий дім з двома великими залями, кухнею та багатьма кімнатами, басейн для купання, річку та різні спортові майдани. Всі табори протягом останніх тридцяти років відбуваються в Лондоні. Там також щорічно відбуваються зустрічі ОДУМ-у та громадянства США і Канади.

Ол. Сергієнко

Команда табору ОДУМ-у (зліва): Тарас Коновал, Лариса Ріді, Матвій Шевченко, Надя Ріді, Степан Шапка та Віктор Швець.

Група одумівців готується до запалення ватри

Члени ОДУМ-у на відпочинковому таборі в Лондоні, Канада

Розподілено допомогу Україні

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. – На нараді дирекції Фундації д-ра Миколи Ценка „Добро творити", що відбулася 18 квітня в присутності д-ра Ореста Гаврилюка, Ірми Костик, д-ра Наталії Пазуняк, Романа Левицького, Стефана Гавриша і д-ра Олексія Ценка, підтверджено повноваження членів дирекції та одноголосно переобрано попередню Управу.

Загальна вартість фондів, що належать Фундації д-ра М. Ценка „Добро творити" 81 тис. дол. До розподілу є сума 4000 дол. Розглянуто питання про допомогу для Пласту на будову другого корпусу на оселі „Сокіл" в Карпатах; на розбудову таборів української мови для молоді в Україні; на розвиток духовної освіти (від сестер-Василіянок і Салезіянок). Після дискусії розділено суму допомоги: Пласту – 1500 дол., дитячим таборам мови (З. Квіт) – 1500 дол., Сестрам-василіянкам – 500 дол, Сестрам-салезіянкам – 500 дол.

Д-р Наталія Пазуняк

До 40-річчя Пластового табору: Многая літа, „Писаний Камінь"!

Пл. сен. отець Павло Гайда серед молоді.

Юначки Оксана Махлай, Міка Лаврин, Лариса Кунинська, Адріяна Боднарук.

МІДЕЛФІЛД, Огайо. – Понад 500 пластових таборовиків, родичів і прихильників Пласту відсвяткували День пластуна і 40-ліття пластової оселі „Писаний Камінь" 23-24 липня.

В суботу, 23 липня, пластові таборовики разом з родинами і гостями їли смачну вечерю. „Писаний Камінь" покрив її кошт, а пластун-сеньйор Роман Квіт („Пан Молоко") організував цей пікнік, на якому пластуни і їхні гості відновили дружні звязки. З нагоди 40-ліття „Писаного Каменя" пластові курені „Шостокрилі", „Лісові мавки", „Буреверхи", „Клівлендські юначки" і комітет оселі продавали сорочки, торбинки, мистецькі твори художників та різні предмети з написом про 40-ліття „Писаного Каменя". Після пікніку відбулася Велика Ватра. Присутніх розвеселили „Зелена амішова сестричка" Галя Яцишин з Торонто, котрій допомагали Надя Палка і Дарка Ласовська-Небеш, Петро Фединський, і „Ґуфас" – Петро Ковч. Велика Ватра закінчилася молитвою і піснею „Ніч вже йде".

Ранок 24 липня був дещо хмарним. Службу Божу відправив пл. сен. о. Павло Гайда з Чикаго, член пластового куреня „Побратими" і батько двох таборовиків.

На спортовій площі таборовики представили громаді програму Дня пластуна. Почався дощ, але негода не зупинила сильних, красних, обережних і бистрих пластунів, родичів та гостей.

Табір Пташат, наймолодші таборовики, під проводом комендантки Адріяни Небеш-Лісовської, представили програму „Чарівний корабель". Д-р Тарас Маглай також допоміг пташатам у їхній програмі – взяв свою бандуру і заграв, коли пташата виступали. Опісля виступили новачки з програмою „Скарби безладного Заходу" під проводом комендантки Христі Стахур. Виступом юначок провадила комендантка Христя Гановська, а тема була „Пласт далеко на світі". Комендант Адріян Оришкевич очолив новаків, які представили програму „Лицарська честь, предківська слава". Закінчив програму комендант Данило Процько з юнаками, котрі захопили всіх своїм взірцевим впорядом.

По обіді Рома Головата і Таня Терпиляк-Куртз влаштували гри і забави для таборовиків. На закінчення свята всі зібралися в павільйоні. Станична клівлендської пластової станиці, пл. сен. Надя Палка-Заперник винесла два великі коробаї з написом „Многая літа, „Писаний Камінь" , всі присутні заспівали „Многая літа".

Переглянути фотографії з цього свята можна на сторінці Інтернету www.plastcleveland.org.

Свято 40-ліття „Писаного Каменя" завершиться бенкетом і програмою „Святочна Ватра" 2 жовтня, у залі храму Св. Покрови, 6812 Broadview Rd. Parma, Ohio. Дальшу інформацію і квитки на цю імпрезу можна дістати від Романа Квіта (330) 659-2123 або від Іванки Боднарук (440) 838-5458.

Д-р Орест Стецик

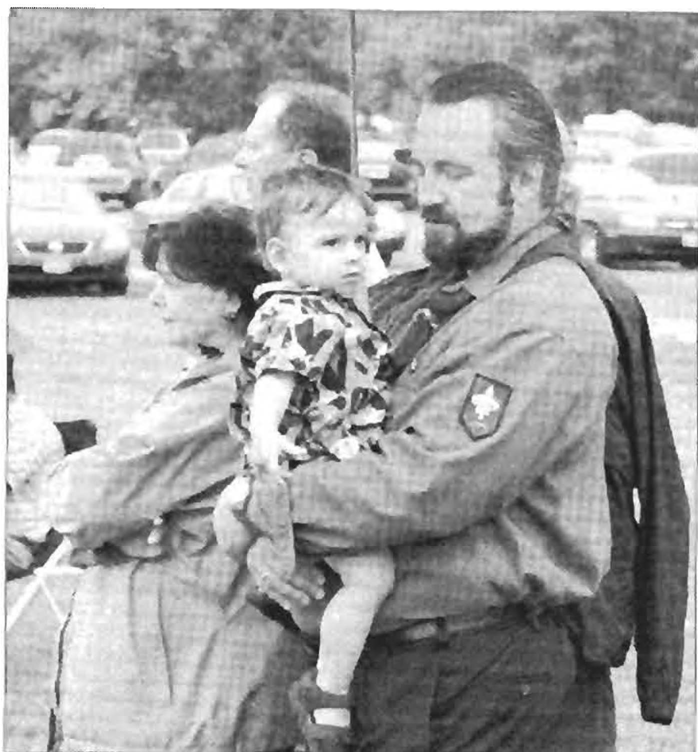

Сеньйори Євген Палка, д-р Ігор Захарій.

День пластуна: новацький табір виступає.

До 40-річчя Пластового табору: Многая літа, „Писаний Камінь"!

Пл. сен. отець Павло Гайда з сином

Новаки у таборі

Юначки Марта Сидоряк і Зоя Ріпецька під час Дня пластуна.

Станична Клівленду пл. сен. Надя Палка-Заперник з тортом.

День пластуна: юнацький впоряд.

УКРАЇНА І СВІТ

Вшанування заслуг вченого Івана Раковського

Під час освячення пропам'ятної таблиці

ЛЬВІВ. – У неділю, 28 серпня, в день свята Успіння Пресвятої Богородиці, львів'яни урочисто вшанували останнього довоєнного голову Наукового товариства ім. Шевченка проф. Івана Раковського. На будинку на вул.Коновальця, 31, в якому від 1908-го до 1940 року мешкав і працював видатний вчений, зусиллями НТШ в Україні встановлена меморіяльна таблиця. В урочистості взяли участь науковці – члени НТШ, мешканці Львова, а також родина І. Раковського з України і з діяспори. Це вже не перша акція Наукового товариства ім. Шевченка, яку воно здійснює для увічнення в столичному граді Лева видатних постатей нашої науки і культури в гранітних та бронзових символах.

Урочистість, що проходила при значному зібранні присутніх, відкрив голова НТШ в Україні та генеральний секретар Світової Ради НТШ Олег Романів. У вступному слові він охарактеризував постать Івана Раковського – видатного природознавця та антрополога, вченого-енциклопедиста, який від 1935 року і до приходу в Галичину більшовиків був успішним головою Наукового товариства ім. Шевченка, що діяло тоді в умовах активної протидії та фінансової дискримінації цієї інституції польською владою. І. Раковський покинув терени совєтської окупації ще до ліквідаційних зборів НТШ в січні 1940, щоб потім на короткий час повернутися до піднімецького Львова. Вже на вигнанні, у 1947 році в Мюнхені Іван Раковський був знов обраний головою відновленого НТШ за кордоном. У 1948 році переїхав з родиною до США. Помер у лютому 1949 року в Нюарку Н. Дж..

Вишукану пропам'ятну таблицю (автори О. Капустяк та архітектор В.Каменщик) освятив священик собору св. Юра о. Любомир Ржицький. На церемонії відкриття таблиці виступили: автор книги про І. Раковського проф. Іван Головацький, дійсні члени НТШ – професори Іван Ковальчук, Тарас Андрусяк, директор бібліотеки Львівського національного університету Богдан Якимович, академік Михайло Голубець. Від імені колективу Першої академічної гімназії у Львові, де вчився і викладав І.Раковський, слово взяла заступник директора гімназії Ірина Будна.

Промовці говорили про життєвий та творчий шлях Івана Раковського. Ще в 1903 році він був обраний дійсним членом НТШ, на пропозицію Михайла Грушевського став секретарем Товариства. Також працював секретарем Бойової Управи Українських Січових Стрільців. Був політв'язнем польського концентраційного табору в Домб'ї, згодом – одним з активних засновників Українського таємного університету у Львові. Вершиною творчого подвигу Івана Раковського є впорядкування і редагування нашого першого модерного універсального лексикону – „Української загальної енциклопедії" у 3 томах, що вийшла упродовж 1932-1935 років. Цей твір є видатною пам'яткою української культури, яка заслуговує факсимільного перевидання в сучасній незалежній Україні.

Останнім виступив зі зворушливим словом внук вченого Юрій Раковський, який разом з родиною прибув з Ню-Йорку для участи в урочистостях до Дня Незалежности та з нагоди вшанування у Львові його славетного предка. Він поділився з присутніми зворушливими епізодами свого дитинства, яке проходило у Львові під патронатом діда, говорив про відданість останнього справі НТШ, якому намагався служити до кінця життя – навіть вже під час хвороби в Америці, де він істотно допомагав у праці тодішньому голові НТШ в Америці проф. Миколі Чубатому. Юрій Раковський сердечно подякував львів'янам за пам'ять про його видатного предка. Уся урочистість пройшла в супроводі львівської хорової капели „Слов'янка", що під орудою Василя Стефановича виконала три українські гимнові пісні, а також взяла участь в церковному обряді освячення таблиці.

Тяглість традиції та пам'ять про видатних людей минулого є запорукою живучости та здоров'я нації. Урочистість у Львові є саме свідченням такого позитивного процесу в Україні, і насамперед в Галичині. Професор Іван Раковський віднині назавжди повернувся до Львова. Про це знатимуть усі, хто проходитиме повз будинок № 31 на вул. Коновальця (колишній Листопадовий). Це унікальна вулиця, на якій у старі довоєнні часи мешкало і працювало ще декілька видатних діячів нашої науки і культури. Зокрема професори Ілля Кокорудз, Михайло Тершаковець, о. Леонтій Лужницький, Мирон Федусевич, Святослав Гординський, географ Степан Рудницький, фізик Володимир Кучер. Повертаючи свою історію, новий Львів утверджує своє українське майбутнє.

Олег Романів,
голова НТШ у Львові

Фонд ім. Меланії Денис-Ковалюк надав стипендії

Перший ряд зліва: Ірина Демчук, Ліда Денис, Андрій Петриляк, Інна Лончина, Наталя Шинкар, Неля Шинкар, Іванна Кухтин, Лілія Кухтин, Уляна Денис, Світлана Опока; другий ряд зліва: Ігор Цюпак, Ярослав Баран, Ярослав Засянський, Олег Шальвіра, Марія Стрийська, Петро Щепанюк. Фото: Петро Мавка

ЗАБОЛОТІВЦІ, Львівська обл. – Виповнилося 9 років відтоді, як діти та внуки св. п. Меланії Денис-Ковалюк вирішили створити пропам'ятний одноіменний стипендійний фонд, щоб допомагати молоді з родинного села М. Денис-Ковалюк – Заболотівці, котрі вступають на вищі студії.

31 липня вже вп'яте було надано стипендійні грамоти стипендіятам Заболотівецької основної школи. Марія Тим'як, з роду Ковалюк, з внучкою Інною Лончиною, представники фонду Ірина Демчук та Петро Мавко, директор школи Ліда Денис, учні школи та їхні батьки взяли участь в Богослужбі, яку відслужив місцевий парох о. Володимир Голуб.

Петро Мавко поінформував про діяльність фонду, а Ірина Демчук роздала брошуру про поширення фонду на Львівську область. Цього року комісія фонду має 8,500 кан. долярів. Внучка Меланії Денис-Ковалюк – Таня Ковалюк зобов'язалася щорічно вкладати 4,000. кан. дол. для подальшого наповнення фонду. Стипендійні грамоти по 742.50 грн. на 2005 рік надано 14 студентам-стипендіятам. Зі словом подяки від імені студентів виступила студентка Львівської медичної академії Лілія Кухтин.

Богдан Ковалюк

Українці Татарстану привітали Президента України

КАЗАНЬ, Росія. – 26-30 серпня відбувалося святкування 1000-річчя Казані. Саме у цей час, 27 серпня, відбулася зустріч провідників СНД, участь у якій брав Президент України Віктор Ющенко. Для зустрічі почесних гостей з представниками своїх національних товариств було збудоване багатонаціональне „Містечко дружби". Це була широка і світла „вулиця", вздовж якої протяглися російська „дєрєвня", татарське подвір'я, чуваська оселя, марійський і мордовський двори, башкірська, туркменська, казахська, киргизька юрти, афганський, єврейський, німецький будиночки і багато інших національних осель. Широко було представлено народні ремесла. І кожна нація зустрічала гостей танцями, народною музикою, показом національних обрядів. Підготувалися до цього дня і українці Татарстану. Українських організацій в республіці три: „Вербиченька" в Нижнєкамську (голова Є. Савенко), „Батьківщина" в Набережних Челнах (голова М. Куліш), „Україна" в Казані (голова В. Любченко). Казанці підготували українську хатину з гостинно накритим столом, набережночелнинці – вітальну пісню і хліб-сіль, українці Нижнєкамська – урочисте привітання і подарунки.

Українці Татарстану з Президентом України.

День видався напрочуд сонячним, яскравим і теплим. Гостями містечка були президенти. Зустрілися з Е. Рахмоновим таджики, до білорусів прийшов О. Лукашенко, був у своїх Н. Назарбаєв. Віктор Ющенко підійшов до нас, як до давніх знайомих, обняв М. Куліша і В. Любченка, підійшов до мене. Я урочисто представився: „Голова Нижнєкамської української автономії Євген Савенко". На що він мені теж дуже серйозно відрекомендувався: „Президент України Віктор Ющенко". Біля хатини вже лунала вітальна пісня, а Лідія Бідай урочисто вручила В. Ющенку коровай.

Дружня розмова про життя українців у Татарстані і невимушене спілкування плавно перемістилося в саму хатину. Далі дійшла черга і до подарунків. Вітання було в жартівливому тоні на зразок послів козака Енея до царя Латина (що з „Енеїди" Котляревського). Читав його Віктор Савенко, учасник українського гуртка „Лелеки", що є молодіжним крилом „Вербиченьки", а вручала подарунки вчителька недільної школи Людмила Найденко.

Подарували ми і „килим-самоліт", який виготовили наші майстрині Ліза Качуровська та Людмила Граненкова, і „скатертину-самобранку", що її вишила Ірина Башкірова, і „чоботи-сап'янці" з художнього скла. Віктор Ющенко добре знається в мистецтві і художню цінність цих речей відразу помітив. Потім було фотографування на добру згадку. Думається, що для всіх присутніх ця згадка буде довгою і приємною.

Євген Савенко

Уряд України...

(Закінчення зі стор. 1)

конаний я також був і в тому, що люди, які перебувають на таких високих державних посадах, розуміють тягар державної відповідальности, і тому вважав, що вони зобов'язані чути одне одного і домовлятися – це їхній обов'язок.

Президент не повинен бути нянькою між ними для того, щоб злагоджувати стосунки. Хоча, я відверто скажу, я робив це охоче, бо розумів, що це питання державної ваги. Хоча мені було шкода витрачати часу на речі, які не були конструктивними. Але така дійсність.

Повторюю – ці чвари продовжувалися, позиційні війни посилювалися. Причому, ці війни посилювалися за принципом „два українці – три гетьмани".

Почала відчуватися атмосфера виборчої кампанії... один захотів на Київ іти, другий теж захотів на Київ, третій на Львів захотів іти, четвертий – зробити перестановку політичних сил, заманити в коаліцію на вибори інших партнерів, одним словом, я став свідком того, що коли я проводжу нараду, довіра серед моїх партнерів нульова. Що після кожної наради, потім, сторони виходили на якісь інші рівні, домовлялися про основи іншої політики, і країна входила у скандал.

Останній скандал на НФЗ (Нікопольський феросплавний завод – Ред.). Я пам'ятаю, чим закінчилася моя п'ятниця минулого тижня, коли ми стали свідками того, як на унікальне рішення суду, яке далося нам дуже важко, на це унікальне, чесне рішення суду через закулісні інтриги, які велися, причому велися не тільки в Україні, а й, що боляче, поза Україною, справа була доведена до конфлікту, коли люди вийшли на площу.

Це при тому, що ми маємо ґрунтовне, глибоко правильне рішення суду. Але фінал історії якраз полягав не в тому, як з рук одної шайки підприємство передати державі, а вийшло – як з одної шайки передати другій шайці. І тому люди отримали право на протест. Переконаний, що прийшов момент, коли мої колеги втратили командний дух і віру. Я це кажу з гіркотою. Бо ці люди залишаються моїми друзями незалежно від обставин. Я їх буду цінувати, але я мушу це говорити.

Вісім місяців Президент України був миротворцем серед цих інституцій. Я про це майже не говорив публічно. Я вважав, що це моя карма, яку я повинен нести. А Україна в той час втрачала темпи, у тому числі економічні. Думаю, що члени моєї команди слухали Президента, але не чули.

І сьогодні, як би це не було важко, я повинен цей 'гордіїв вузол' розрубати в ім'я України. На Майдані, 24 серпня, в День Незалежности, я пообіцяв колегам-посадовцям при владі... Ми стали свідками того, як у владі з'явилося багато нових облич, але стався парадокс – обличчя влади не змінилося. Країну знову звинувачують у корупції, країну знову звинувачують у тому, що немає публічних процесів в економіці, у тому числі приватизаційних.

Ми стаємо свідками того, як процеси, ті, які могли б бути значно демократизованими, входять у вчорашню колію. Подивіться на дію податкової системи, митної системи, ми стаємо свідками зростаючого популізму... Зранку до вечора ми є свідками, знаєте, таких легковажних, солодких обіцянок, яких з кожним днем буде виконувати все важче і важче. Рішення, які притаманні цьому рокові, економічні, соціяльні – їх можна робити один раз. Другий раз їх уже не повториш без економічних змін.

Але ми стали свідками того, що жоден соціяльний пакет не пропонується на 2006 рік – ні у плані соціяльних навантажень, ні у плані соціяльної реформи, ні в плані освіти, ні в плані медицини. Ми консервуємо ще 12 місяців тої стагнації, яка була в цій галузі. Я це прийняти не можу, друзі.

Переконаний, що причиною цього стало нерозуміння значимости державних інтересів. Невміння працювати виключно на громадянина, на державу – як найвища преференція для державного службовця. На перший план виконавчої системи влади став як піар себе, чи політичної сили, чи піар політичної позиції.

Переконаний, що з цим треба покінчити. Я бачу, що деякі посадовці захопилися цим піаром настільки, що вже не вистачає часу для продуктивної розмови. Життя без камер вони вже не уявляють. Хоча я завжди виступав і буду виступати за публічну роботу влади – чи то РНБО, чи Кабінету Міністрів, але, друзі, – це робиться після того, як зроблена робота. Нам не треба країну втягувати в небезпечні обіцянки, у небезпечний популізм.

Переконаний, шановні друзі, що рік тому я пішов у Президенти не для того, щоб ключові державні інститути не мали порозуміння і не знаходили між собою злагоди і взаємоповаги. Не для того я вже рік ходжу не зі своїм обличчям. Переконаний, що не для цього стояли мільйони людей на Майданах. І робити вигляд, що нічого не відбувається, я не можу.

Сьогодні я мушу сказати своїм співвітчизникам, що я мушу прийняти радикальні кроки для зміни керівництва уряду, РНБО і Секретаріату президента. Повторюю, я хочу віднині бачити найвищі державні інститути в системі роботи єдиної команди, які працюють на те, щоб у людей були робочі місця, кращі зарплати, кращі школи, краща медицина, щоб люди відчували, що влада працює у злагоді й гармонії, а держава – у спокої і стабільності.

Тому я підписую указ на відставку Уряду, на відставку Секретаря РНБО, і кілька днів тому на базі поданої О. Зінченком заяви про відставку я призначив Державним секретарем України Олега Рибачука.

Пом'янімо...

(Закінчення зі стор. 5)

Після слова о. Любомира о. Іван Хома прочитав „Становище Львівського Крилосу", і сказав: „Це велика історична хвилина, бо нею у якійсь мірі починається нова сторінка історії нашої Церкви, нова сторінка для збереження і розгорнення надбань і здобутків Блаженнішого Патріярха в Римі і на поселеннях... Цієї ідеї-факту Українського патріярхату вже викреслити не можна, з чим погоджується, бодай в сумлінні, велика більшість нашого єпископату, розуміють її слушність церковні мужі Риму, і її не можна навіть замовчувати... Титул Патріярха, який успадковуєте по великому Покійнику, є і буде для Вас хрестом. Але цього хреста скинути Ви не можете ради миру в нашій Церкві , ради 400 літніх змагань за нього. Не можете не прийняти цього хреста особливо ради нашої Святої Української Церкви-Страдниці, бо тільки в Києво-Галицькому патріярхаті буде вона в силі протиставитися усім отруйним і смертоносним стрілам лукавого. Ми у несені цього хреста Вам поможемо".

Це були знаменні слова, що визначали дальший незмінний шлях нашої Церкви-Страдниці. З великим болем доводиться говорити, що Ватикан щодо УКЦ, зокрема щодо визнання її патріяршої гідности був і донині залишився політичним, а не християнським.

Хоч II Вселенський ватиканський собор прийняв ухвалу створити патріярхати для Католицьких Церков східнього обряду, з того часу проминуло понад 40 років і не створено жадного нового патріярхату.

Коли наша Церква вийшла з підпілля і всі її владики з діяспори й України у 1990 році були на авдієнції у Папи Івана-Павла II, на запитання Митрополита Володимира Стернюка, коли буде патріярхат нашої Церкви, Папа відповів: „Тепер я вже не бачу перешкод".

Блаженніший Любомир у 2002 році запевняв, що питання визнання патріярхату є справою навіть не місяців. Мовляв, шукають зразка, як це зробити. На цю вістку відразу ж гостро зареаґувала Московська патріярхія. І Ватикан все ще шукає зразка! А насправді він чекав і чекає на зелене світло від Московської патріярхії. Сьогодні вже всі наші владики бачать, в чому річ, і тому всі без вийнятку згадують Блаженнішого Любомира як Патріярха.

Владика Василь Лостен колись сказав мені: „Микольцю, патріярхату нам на тарілці не принесуть, треба собі самим взяти". Також слушно о. Р. Тафт радив українцям-католикам проголосити патріярхат УКЦ.

Цієї істини був свідомий Блаженніший Йосиф, і тому 20 років тому прийняв титул патріярха. Сьогодні слово – за колишнім членом Львівського крилосу, Блаженнішим Любомиром, який є спадкоємцем Митрополитів Андрея, Йосифа і Мирослава. Повторююючи мудрий вислів колишнього голови Львівського крилосу Владики Івана Хоми, – це тяжкий хрест, Патріярше Любомире, але Ви від цього хреста не можете відмовитись.

Пласт з України дякує

Станиця Донецьк Пласту-НСОУ щиро дякує своїм друзям Ірені та Юрію Богачевським і всій їхній родині за тривалу жертовну працю у розвитку Пласту на сході України, зокрема у розбудові станиці Донецьк. Їхня допомога є чудовим зразком пластового братерства і відданого служіння Богові й Україні.

Пл. сен. **Юрій Тарасов**,
голова пластової старшини,
Донецьк

Проєкт NASA...

(Закінчення зі стор. 5)

трібні нові проєкти для конструкції коронаграфів. Одним з надійних зразків є Зіниця-коронаграф (Shaped-Pupil-Coronagraph), який опрацьовує наша дослідна група у Принстонському університеті. Він основується на зформованій контурній масці для бльокування відблиску від зірки.

Але потужний коронаграф – це ще не все. Виявляється, для одержання контрасту в 10 мільярдів точність поверхні всіх дзеркал телескопу повинна бути краща, ніж один анґстром. Це менше за розмір атома! Найдосконаліші сучасні дзеркала спроможні досягти варіяції поверхні тільки в 100 анґстромів. Тому розробляються корекційні Екстремальні адаптивні оптичні системи (ЕАО), що приведуть до потрібних рівнів. Ці системи засновані на так званих „деформованих дзеркалах", або інакше, дзеркалах, поверхня яких може активно контролюватися, щоб коректувати всі оптичні неточності в телескопі. В лябораторії JPL вже розроблено систему, що досягає контрасту в один мільярд.

Незаперечно, що коронаграф TPF-C є тільки перший з багатьох майбутніх винаходів, які призначені для відкриття та вивчення землеподібних плянет. Наступний проєкт TPF-Інтерферометер плянується для виведення в космос у 2020 році. Він буде проводити додаткові дослідження землеподібних плянет в інфрачервоних хвилях. Врешті, технологія настільки розвинеться, що дозволить розрізняти й обриси на плянетах, і декілька проєктів (ще занадто багатокоштовних) вже спрямовано якраз на ці цілі.

На жаль, через великі відстані неможливо буде в передбаченому майбутньому кому-небудь здійснити подорож до якої-небудь плянети поза нашою соняшною системою, принаймение протягом одного людського життя. Все ж таки, одне можна передбачити з чималою впевністю: приблизно через десять років наша плянета отримає сестру, „небачену ніколи від початку світу аж до теперішнього часу".

* * *

До автора можна звертатися за електронною адресою: rbelikov@princeton.edu. За додатковою інформацією про TPF див. www.princeton.edu/~tpf/ або http://planetquest.ipl.nasa.gov/TPF/tpf index.html

Чому я не хочу...

(Закінчення зі стор. 9)

Я теж присутній поміж 29 свіжоспечених Заслужених журналістів України. Але заявляю одразу: я відмовляюся від цього звання. Це принципово, і я двічі переказував це Ірині Геращенко, яка повідомила мені, що двічі викреслювала моє прізвище зі списків, але воно там чомусь залишилося.

Моє чітке переконання полягає в тому, що самі професійні стандарти праці у ЗМІ не передбачають звань на кшталт „Заслужений журналіст України". Схвальні відгуки читачів, заочну повагу колег, оцінку каналу, тираж газети, відвідуваність сайту – будь ласка. Але – не присутність у президентських указах.

Це або дарунок за вірнопідданство, або форма „зіркової хвороби". І якщо В. Ющенко вже заводив розмову про те, що журналісти мають бути „ланцюговими псами демократії", то навіщо, питається, кидати цим „псам" кістки з панського столу та медальки, як на виставці породистих собак? Віктор Ющенко суперечить сам собі.

Вперше від звання Заслуженого журналіста я відмовився, коли президентом був Л. Кучма. І міркування в мене були ті самі, що й зараз. Утім, тепер усе-таки додалися й нові емоції. Зокрема, я не хочу бути „Заслуженим журналістом" ще й тому, що Л. Кучма так відзначив десятки й сотні своїх прихильників, які нині, замість того, щоб змінити фах або передчасно вийти на заслужений відпочинок, не без успіху рвуться в етер провідних каналів.

Я не хочу носити таке саме звання, незалежно від того, симпатизую Президентові чи ні, стояв за нього на Майдані, чи бив шибки у суді, який дав йому дозвіл кандидувати втретє. Прошу вважати ці слова вимогою витерти моє ім'я з тексту указу.

Найкращою ознакою для себе вважаю здобутий самотужки помаранчевий прапор, який досі висить на стіні в робочому кабінеті. Знімати його дуже не хочеться ще й через те, що найкращими днями свого життя вважаю період Помаранчевої революції, за яку не прагнув отримати (і не отримав) ані паперових посвідчень учасника, ані залізних медальок. Ці емоції – в серці, вони – найдорожчі.

Але годі особистісних емоцій. Хоча, підкреслю, вони лише ілюструють і посилюють загальну тенденцію. Перейдімо до наступних „номінацій". Сумнівно, що комісія В. Брюховецького спромоглася вивчити досьє на всіх тих голів правлінь, токарів-слюсарів, громадських діячів та нагороджених з Донбасу – тут, гадаю, без „загравання" теж явно не обійшлося.

Королюк Параска – „активна учасниця громадського руху, жителька села Дорогичівки Заліщицького району, Тернопільська область". Всю революцію пробула на Майдані, вибивалася в перші ряди демонстрантів. Відтак – отримала орден княгині Ольги III ступеня.

Але все ж чи не передбачений цей орден для більших звершень? І чи не мають підстави десятки тисяч інших Парасок і Палажок, які стояли за В. Ющенка на Майдані, просити такі самі ордени, запрошення у Маріїнський палац та на прийняття у двір Софії? Чим вони гірші за цю окрему взяту представницю народу?

18 серпня датовано указ про вдосконалення нагородної справи в Україні, яким підтримано пропозиції Комісії державних нагород та геральдики щодо нагородження державними нагородами з нагоди Дня Соборности України 22 січня, Дня Перемоги 9 травня, Дня Конституції України 28 червня, Дня Незалежности України 24 серпня, річниці підтвердження всеукраїнським референдумом Акту проголошення незалежности України 1 грудня та в інших випадках, що визначаються Президентом України.

Процес триває.

Дмитро Лиховій,
Україна молода",
26 серпня 2005 р.

Семінарія готує національно свідомих служителів церкви

Місто Збараж – складова частина історичної Волині. Тепер на Збаражчині діє 30 храмів УПЦ КП, а в самому місті функціонує Тернопільська духовна семінарія свв. Кирила і Мефодія (а при ній Дяківсько-регентська гімназія ім. Митрополита Василя Липківського), яку очолює отець-ректор Роман Сливка. Його розповідь записав історик-архівіст Володимир Рожко.

Наша семінарія – перший духовний православний навчальний заклад УПЦ КП в Україні. Семінарії належить приміщення колишнього монастиря філіціянок поруч храму Успіння Божої Матері (1758 р.). За часів комуни в святині був музей, в приміщенні семінарії – будинок піонерів, але тепер все стало на свої місця.

В семінарії навчається 45 вихованців. Навчально-виховним процесом керують 13 досвідчених викладачів – о. Михайло Найко, Сергій Олійник, Володимир Ханас, Роман Сливка-молодший та інші. Наші вихованці отримують не тільки міцні знання з богословських предметів, а й свідомість. Опріч навчання, учні активні в семінарському хорі, допомагають в підготуванні до друку газети „Амвон", мають цікаві зустрічі з визначними духівниками церкви, видатними людьми краю, прощі до наших святинь і т. д. З часу заснування семінарії ми підготували майже 300 кандидатів у священики. майже всі прийняли священичу хіротонію.

Наші випускники служать в парафіях рідної церкви в Україні і за кордоном. Вони є добрі душпастирі не тільки в храмах, а й ведуть недільні школи, лекції християнської етики, проводять місійну працю і, в переважній більшості, особливо на східній Україні, є засновниками парафій і будівничими храмів.

Будівництво храмів і каплиць триває. В новій частині міста завершуємо будову храму Покрови Богородиці. Біля автостради Тернопіль–Луцьк щойно освячено каплицю, яку своїм коштом побудувала Оксана Дударик в пам'ять чоловіка Петра Дударика.

ПРОХАННЯ

Згромадження Сестер Служебниць НДМ вибудувало дім для старших та хворих українців в Пралковицях, біля Перемишля, Польща, який названо Екуменічним Домом Соціяльної Допомоги.

При ньому відкрито Реабілітаційний Центр, з якого користають не тільки мешканці Екуменічного Дому, але усі потребуючі з околиць Перемишля. В найближчому часі плянуємо відкрити також Осередок Вишколу Персонелю опіки над хворими, з метою співпраці з Україною.

Дім діє вже вповні, хоча бракує повного улаштування. На нинішній день в нашому Домі мешкає 42 особи, люди самітні, опущені і хворі. На жаль не маємо ще урядженої пральні, що сьогодні є для нас дуже великим утрудненням. Бракує нам машини до прання, до прасовання (magiel) та сушарки. Повний кошт обладнання пральні виносить 79,460 ПЛН = 28,379 дол.

Звертаємось до всіх людей доброї волі, з великим проханням про фінансову допомогу у обладнанні цього Дому. Будемо дуже вдячні за зрозуміння та кожну підтримку.

Ласкаво просимо включитися у це благородне діло.

Всі жертводавці будуть вписані у Книгу Добродіїв та на все огорнені молитвою.

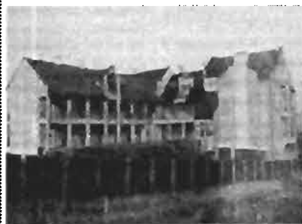
Щиро дякуємо за зрозуміння та готовність допомогти в імені власному та мешканців Дому.

Чеки виписувати на: Ukrainian Care Center Poland і висилати на адресу: c/o Emilia Kozak, 1282 Meredith Ave., Mississauga, ON L5E 2E5, Canada.

З пошаною і молитвою

С. Софія Дебедович
Провінційна Настоятелька

„Українкою я народилася...“

Цими чудовими пісенними словами величає жінку-трудівницю народна артистка України Оксана Білозір. Про таку невтомну трудівницю, бездоганну маму і бабусю я хочу розповісти. Наталія Вишневська мешкає в невеличкому містечку Карпентерсвілі, Ілиной. У серпневих ранкових росах зустріла вона свій 100-літній ювілей. Сто років... Кожен з нас або позавидує цій жінці, або ж поспівчуває рідним. Але ж...

Народилася вона 29 серпня 1905 року в селі Ганомиколаївці (тепер Дніпропетровської области), в сім'ї Марії та Федора Сагаїв. Батько, матір, десятеро дівчат і красень-син Іван були для всього села прикладом як в сімейному, громадському, так і в християнському житті. В сім'ї Сагаїв завжди лунала пісня, дотепний жарт, слово християнської науки. Батько Наталії працював на копальнях, а мати з дітьми вирощували хліб, вели господарку, допомагали бідним, сиротам.

Наталія в сім'ї була другою дитиною, тому на її тендітні дівочі плечі лягла тяжка праця – пекти хліб, доїти корів, доглядати молодших сестричок. Невеличка, але гарна і спритна дівчина припала до душі молодому ковалеві Павлові, котрий працював з батьком в сільській кузні. Постійним місцем зустрічей для закоханих була калина біля батьківської криниці.

Голод, розруха, війна – ніщо не зламало Павла та Наталію Вишневських, які, рятуючись від ворога, з двома дітьми, Миколою та Валентиною, опинилися в німецьких таборах. Батгорн, Гановер... 1954 року сім'я Вишневських еміґрує до Америки і поселяється в Карпентерсвілі, в районі теперішнього Українського села. Батьки працювали, виховували дітей, брали участь в українських організаціях, були і зараз є парафіянами Української православної церкви Святої Покрови.

28 років тому відійшов у вічність чоловік пані Наталії – Павло. З того часу вона живе з дочкою Валентиною, з нею ділить радість, горе, працю... Частим гостем у своєї матері є син Микола, який мешкає у Каліфорнії. Коли стали відкритими кордони, Наталія тричі відвідала Україну, своєю рідне село, сестер. Немає вже рідної домівки, тільки одна криниця і калина біля неї нагадали молодість, рідний оберіг...

Час – як ріка, його не вернути назад, не спинити. І ось тепер їй 100 років. Спитаєте: що може людина у такому віці? Пані Наталія може все: пече пиріжки, ліпить вареники з вишнями, миє посуд і жартує. Можливо, ці риси життя і допомагають їй долати болячки, які іноді (як вона каже) час від часу чіпляються. Більше як пів століття прожила ця крихітна жінка в Америці, але ніколи не втратила української мови, душі і традицій. Невеличка привітна хата в Карпентерсвілі, а в хаті – Україна. Ікони, картини українських пейзажів, вишиванки, композиції квітів: маки, волошки, калина, соняшники, пшениця...

Наталія Вишневська

о. Микола Федюк,
митрофорний протоієрей,
Карпентерсвіл, Ілиной

Бар'єри...

(Закінчення зі стор. 3)

сесії Верховної Ради буде оголошено про створення парламентської більшости, яка запропонує низку ініціятив, у тому числі щодо підвищення прохідного бар'єру на виборах у парламент – з трьох до п'яти відсотків.

Підвищення прохідного бар'єру О. Білорус обгрунтовує, як об'єктивну необхідність, „котру всі розуміють, бо Україні потрібен новий, якісно структурований парламент, який міг би взяти на себе відповідальність“.

У зв'язку з цими ініціятивами та потребами, спостерігачі передбачають, що восьма сесія парламенту, яка почала працю у вівторок, 6 вересня, буде особливо напруженою і конфліктною. І найгостріші дискусії точитимуться довкола виборчого законодавства. Покищо відбувається деяке перегрупування політичних сил, у стінах парламенту створюються нові бльоки та групи.

Які ж є прогнози щодо можливостей партій подолати на наступних виборах не збільшений, а теперішній, тривідсотковий бар'єр? Його подолали б партія Народний союз „Наша Україна“, об'єднання „Батьківщина“, Партія регіонів, Народна партія, Компартія і Соцпартія. Згідно з результатами опитування, проведеного соціологічною службою Центру ім. Разумкова, за Народний союз „Наша Україна“ готові проголосувати 20 відсотків опитаних. Однак, у порівнянні з попереднім, травневим, дослідженням, рівень популярности партії знизився більш ніж на третину (з 31,6 відс.).

Практично настільки ж впав рівень популярности „Батьківщини“, яка в нинішньому опитуванні посідає третю позицію - з 15,5 до 10.5 відс..

На другому місці за рівнем підтримки, як і раніше, перебуває Партія регіонів, за яку зараз готові проголосувати 14,2 відс. виборців (у травні - 16,4 відс). Крім того, трохи зросли рівні популярности інших партій, які долають тривідсотковий бар'єр: Комуністичної (5,5 відс. у серпні – проти 3,5 відс. у травні) і Соціялістичної (відповідно 4,2 відс. і 2,9 відс.).

У провідну групу потрапила Народна партія (4,1 відс.). На думку Юрія Якименка, директора політичних програм Центру ім. Разумкова, серед причин, що сприяли підвищенню її популярности – висока активність протягом літнього періоду голови партії Володимира Литвина, а також розчарування частини громадян у провладних партіях. Серед інших партій рівень популярности понад 1 відсоток має Прогресивна соціялістична партія (Наталії Вітренко), за яку готові проголосувати 2.2 відс. громадян, партія „Союз“ (1.4 відс.), Всеукраїнське об'єднання „Жінки за майбутнє (1.3 відс.), а також Партія промисловців і підприємців України (1.2 відс).

Не мають на сьогодні шансів, відповідно до результатів опитування, самостійно потрапити в нову Верховну Раду такі парламентські партії, як СДПУ(о) (0.8 відс.), партія „Трудова Україна“ (0.6 відс.), Українська народна партія (0.4 відс.), Народний Рух України (0.3 відс), Народно-демократична партія (0,1 відс.). Вони будуть змушені бльокуватися з сильнішими партіями, погоджуючись на пропоновані ними „правила гри“.

П. Ч.

Ще одним хрестом жалоби на світі стало більше

САНДАРМОХ, Росія. – 5 серпня, в День пам'яті жертв сталінських репресій, відбулося офіційне відкриття пам'ятника – Козацького хреста „Убієнним синам України“ в урочищі Сандармох (Карелія). Члени Карельського товариства „Меморіял“ багато років шукали місце розстрілів політичних в'язнів біля Медвежегорська.

Влітку 1997 року, завдяки невтомній праці карельського та санкт-Петербурзького „Меморіялів“, з допомогою місцевої адміністрації, доля „Соловецького етапу“ стала відомою.

Голова карельського „Меморіялу“ Іван Чухін і Веніямін Іофе на весь світ донесли до людей правду: з 27 жовтня по 4 листопада 1937 року капітан Михайло Матвєєв з помічниками розстріляв 1111 соловецьких в'язнів в урочищі Сандармох Медвежегорського району Карелії. Відтоді стало відомо далеко за межами Карелії страшне слово „Сандармох“...

В холодній карельській землі лежать тисячі невинно убієнних людей різних національностей – фінів і росіян, вірмен і білорусів, карелів і німців, поляків і українців... В списках – більше, ніж 500 прізвищ... І це, на превеликий жаль, ще не всі. Серед них імена 9 жінок, яким було по 24-30 років.

У жовтні 1997 р. був відкритий Меморіял, де всі страчені в урочищі вперше були належно вшановані. Споруджено пам'ятник з написом „Люди, не вбивайте один одного“ (скульптор Григорій Салтупом, Петрозаводськ). Члени санкт-петербурзького „Меморіялу“ привезли камінь з Соловків. Священики різних конфесій відслужили Панахиди, адміністрація Медвежегорська влаштувала поминальний обід. На відкриття Меморіялу приїхала українська делеґація на чолі з відомим поетом та громадським діячем Іваном Драчем. Вона привезла дубовий хрест, який зробив художник з Києва Микола Малишко. З того часу, щороку в серпні, приїжджає українська делеґація. Біля дубового хреста проводяться жалібні служби.

В кінці 2003 року пролунав доленосний для нашої справи телефонний дзвінок. Народний депутат України Віктор Ющенко попрохав мене очолити будівництво української каплички (проєкт Івана Кушніра з Києва). Звичайно, я з радістю погодилась, але з об'єктивних причин будівництво каплички не відбулося.

У березні 2004 року в Києві на зустрічі з Віктором Ющенком було вирішено побудувати пам'ятник страченим українцям в урочищі Сандармох. Особисто від Віктора Ющенка надійшов перший вагомий внесок. Саме тут, на будівництві Біломорканалу, працював як політв'язень його батько – Андрій Ющенко... Після цього зібралася ініціятивна група відомих правозахисників України на чолі з Євгеном Сверстюком. Зібрав всіх, об'єднав, координував загальні зусилля невтомний, непримиренний публіцист Василь Овсієнко. За його ініціятивою СКУ та київський „Меморіял“ розповсюдили по всьому світу звернення з проханням про пожертви на будівництво пам'ятника. І люди всього світу не залишились байдужими. Почалася конкретна робота. Веніямін Трохименко, громадянин США, став на чолі спорудження пам'ятника, в пам'ять загубленого життя не тільки свого батька, а й усіх українців. Саме завдяки його фінансовій допомозі, в 2002 році, в Києві, Всеукраїнське товариство політичних в'язнів, Київський інститут декоративно-прикладного мистецтва, редакція вісника „Ант“, організували та провели конкурс на проєкт пам'ятника в Сандармосі, визначили переможців – художника Миколу Малишка і скульптора Назара Білика.

Першим кроком було отримання земельної ділянки під будівництво памятника. Дякуючи голові адміністрації міста Медвежегорська Володимирові Карпенкові і його заступнику Євгенові Михайлову, це питання було вирішено в найкоротший термін. І врешті-решт, пам'ятник – Козацький хрест „Убієнним синам України“ навічно зайняв своє місце на сосновій галявині, де вже стояли православний та католицький хрести, мусульманський та єврейський камені. За хрестом ми посадили великий кущ калини, який виростила в своєму саду українка Людмила Костюкевич. І посадили барвінок, привезений з України, і чорнобривці. Ще одним хрестом на світі стало більше. І стоїть він в сосновому лісі, в далекій Карелії,

Пам'ятник споруджено на пожертви громадян України, Карелії, США, Канади, Товариства української культури Воркути. 4 серпня біля нього зустріли дорогих гостей – делеґацію з України та українців з Москви, Тули. На 5 серпня призначили офіційне відкриття пам'ятника. Дуже хвилювались, хотілось, щоб ця подія запам'яталалася назавжди... Я бачила сльози на очах багатьох присутніх, я бачила і чула від Веніяміна Трохименка такі слова вдячності, які забути неможливо!

Лариса Скрипникова,
голова правління Карельського товариства української культури

СПОРТ

Бокс

Український боксер надтяжкої ваги Олександер Димитренко у своєму наступному двобої 28 вересня зустрінеться з американцем Воном Біном, який двічі претендував на звання чемпіона світу, але обидва рази чемпіонські бої програв: в 1997 році Майклові Мурерові, а в наступному році – Евандеру Голіфілду. Обидва свої поєдинки В. Бін програв за точками.

На рахунку 31-річного боксера 45 перемог та п'ять поразок. У 2004 році В. Бін програв Янкі Джазу та Тоні Томпсону.

Роком раніше В. Біна в 11-му равнді нокавтував українець Віталій Кличко. Олександер Димитренко на професійному ринзі отримав 19 перемог.

Збірна України з футболу гратиме у фіналі Чемпіонату світу

КИЇВ. – Збірна команда Укарїни з футболу 6 вересня подолала кваліфікацію Чемпіонату світу, маючи кілька змагань у запасі, і стала першим учасником фіналу від Европи. Президент організаційного комітету Чемпіонату світу з футболу 2006 року Франц Бекенбавер привітав президента Федерації футболу України Григорія Суркіса та українських уболівальників з виходом збірної України у фінальну частину першости світу з футболу. „Команда забезпечила місце у фінальному турнірі справді вражаючою грою в одній з найскладніших европейських груп, – говориться у привітанні. - Це досягнення гідне особливої похвали. Ми з нетерпінням очікуємо на першу участь української збірної й нападаючого світового рівня Андрія Шевченка у фіналах Чемпіонату ФІФА. Організаційний комітет зробить все можливе, щоб перебування команди в Німеччині було максимально приємним".

Молодіжна збірна України зіграла унічию 0:0 з командою Туреччини і залишилася на другому місці у відбірковій групі, набравши 20 точок. Для того, щоб вибороти право змагатися у „плей-офф" чемпіонату, українцям потрібно перемогти в останній грі з Албанією. Утім, існує варіянт, при якому команді вистачить і нічиєї в останній зустрічі турніру, але за умови, що греки та турки вгратять точки в іграх з Данією та Албанією відповідно.

Вболівальники на Европейській площі у Києві в суботу, 3 вересня, підтримують збірну України з футболу під час відбіркової гри Чемпіонату світу-2006 зі збірною Грузії Фото УНІАН

1 грудня у Києві відкриється найкращий в Україні плавальний басейн

КИЇВ. – В Києві 1 грудня відкриється оновлений плавальний басейн ЦСКА, який стане найкращим в Україні і забезпечить належні умови для тренувань спортсменів. „Міністерство оборони разом з міністерством молоді і спорту роблять те, що не зробили всі попередні Уряди України. На жаль, раніше спортивні майданчики та великі спортивні споруди закривались. Наш уряд – перший, який відновлює оздоровчу інфраструктуру країни", – підкреслив віце-прем'єр М. Томенко. В інтерв'ю журналістам він відзначив, що „не лише зірки спорту отримають европейського рівня споруду. Плавальний басейн у центрі столиці стане подарунком для кожного киянина. Це стане важливою подією в житті міста і всієї країни, оскільки одним з пріоритетів Кабінету міністрів є повернення в Україну моди на здоров'я та заняття спортом". Погоджено також, що на навчально-спортивній базі зимових видів спорту „Тисовець", що знаходиться у підпорядкуванні міністерства оборони України, розпочнеться створення Національного центру олімпійської та параолімпійської підготовки до зимових видів спорту.

Один з грона українських поетів-неоклясиків

До 115-річчя від народження Миколи Зерова (1890–1937)

Провідником нового літературного напрямку, який проявився в Україні з кінцем другого десятиріччя минулого сторіччя і ввійшов під назвою „Український неоклясицизм", став молодий науковець-літератор Микола Зеров. Крім нього, до першої п'ятірки неоклясиків входили: Михайло Драй-Хмара, Павло Филипович, Юрій Клен і Максим Рильський.

Дитинство обдарованого поета й літературознавця Миколи Зерова минуло в Зінькові на Полтавщині, де він народився у патріотичній сім'ї вчителя Дмитра Зерова 26 квітня 1890 року. Після закінчення народної школи навчався в Охтирській, згодом Київській гімназії, а в 1908 році вступив на історико-філологічний факультет Київського університету.

Першою науковою працею „Літопис Граб'янки як історичне джерело і літературна пам'ятка" заявив про себе вже в молодому віці як перспективний дослідник літератури. Після студій іде вчителювати до Златопільської гімназії – в глухій провінції, з якої зміг вирватися і дістатися до Києва лише в 1917 р. Редагує журнал „Книгар" і викладає в Київському архітектурному інституті історію української культури.

Від 1912 року друкується в журналах і часописах, стає активним членом студентської громади. Бере активну участь в численних літературно-дискусійних вечорах, в обговоренні літературних і політичних проблем. На похороні Бориса Грінченка в травні 1910 року Микола Зеров виголосив від студенства палку патріотичну промову.

Від 1920 року він віддає себе виключно науковій праці зокрема й особливо – староримській клясичній поезії. Перекладає поетів світової слави Горація, Овідія, Проперція, французьких авторів. Здобув визнання власними творами: „Нове українське письменництво від Куліша до Винниченка", збіркою віршів „Камена" та збіркою критичних статтей „До джерел". Він є автором антології римської та, спільно з іншими поетами, французької поезії.

Вславився М. Зеров сонетами – оригінальними й перекладеними. В Києві часто відбувалися високої кляси „Літературні дискусії", в яких брали участь видатні поети й літературознавці. В диспутах у квітні і травні 1925 року на тему „Шляхи розвитку української літератури" душею Товариства був блискучий промовець і полеміст М. Зеров. Літературознавець проф. Гр. Костюк згадує у „Спогадах" свого викладача: „Вступні лекції Зерова були неперевершені. Головно сильне враження зробила лекція на курсі нового українського письменства, в якій поет в синтетичній картині представив студентам, як під чоботом російського імперіялізму занепала блискуча культура Мазепинської доби і Києво-Могилянської академії... Ми, студенти, встали й влаштували йому тривалі овації. Ця вийняткова здібність передавати переконливо слухачам матеріяли створювала довкруги нього авреолю не лише доброго професора, – але й авреолю трибуна й проповідника".

Та пролетарська влада більшовиків не потребувала інтелектуалів, ерудованих, високої людяности і гідности громадян, які хотіли б берегти старі традиції, плекати культуру, які б гордилися українською ідентичністю. Вона їх безоглядно і жорстоко винищувала.

На початку 1930-их років збільшився тиск влади на М. Зерова, його змусили залишити працю в університеті. Це сталося 1934 року, а восени того ж року помирає його єдиний син, на 10-му році життя. Осиротілий батько виїздить до Москви в надії отримати якусь працю на проживання. Але вже в квітні його арештують і після кількох місяців допитів, в лютому наступного року засилають на Соловки.

Поет високої кляси, інтелектуал, ерудит, для якого література і мистецтво були змістом життя, великий гуманіст, який ніколи політикою не займався і не тримав в руках пістоля, за визначенням злочинної влади, був „провідником націоналістичної терористичної організації". Це було безглузде, божевільне звинувачення, бо й на засланні, вечорами після каторжної праці, у неймовірно тяжких, нелюдських обставинах, в холоді й голоді – Зеров творчо працював – перекладав і досліджував, про що повідомляв листами свою хвору дружину в Києві. 9 жовтня горезвісного 1937 року йому та багатьом іншим національно-культурним діячам оголошену найвищу кару – розстріл. Це сталося 3 листопада..

Загинув Микола Зеров в розквіті своїх творчих сил – на 47-му році життя. Та ім'я поета навічно залишилося одним з символів нашого національного відродження.

Любомира Мичковська,
Клівленд, Огайо

Відставка...

(Закінчення зі стор. 1)

нання. М. Томенко переконаний, що неприпустимо, аби й надалі, посилаючись на нібито доручення Президента, країною керували інституції чи особи, які не уповноважені на це Конституцією та законами.

Головною причиною свого відходу з посту Держсекретаря О. Зінченко назвав на пресовій конференції 5 вересня корупцію у команді Президента України. Серед головних корупціонерів він назвав Секретаря Ради національної безпеки та оборони України Петра Порошенка, першого помічника Президента Олександра Третякова та голову парляментської фракції „Наша Україна" Миколу Мартиненка. Серед іншого, О. Зінченко зауважив: „Досягнення осені минулого року – результат героїчних зусиль сотень тисяч патріотів України – намагаються використати у власних цілях невеличка групка авантюристів від політики. Організувавши інформаційну бльокаду Президента, перевівши його у віртуальний світ, цинічно і нахабно перекручуючи справжнє життя і справжні акценти цього життя, нехтуючи сподіваннями і вірою більшости своїх співвітчизників, вони крок за кроком здійснюють плян: максимально використати владу для власного накопичення капіталу".

О. Зінченко висловився за необхідність звільнення П. Порошенка, О. Третьякова і М. Мартиненка, а також за глибокі кадрові зміни у правоохоронних і силових структурах.

Присутній на прес-конференції Секретар Ради національної безпеки та оборони України Петро Порошенко спростовував сказане О. Зінченком: „Що б я хотів почути? Один конкретний факт стосовно будького з прізвищ, які О. Зінченко згадав. Я цього не почув. Я глибоко переконаний, що такий сценарій має два виходи: перший вихід – це команда згуртується. І другий принцип – утекти і зайняти позицію „поради стороннього". От я вважаю, що на сьогоднішній день величезного геройства виходу у відставку немає".

Відповідь влади на звинувачення низки осіб у корупції, що пролунали в заяві О. Зінченка, має бути швидкою, чесною і переконливою, вважає міністер оборони Анатолій Гриценко. „Звинувачення високих посадових осіб у корупції, які пролунали в заяві Олександра Зінченка - це, по суті, перший серйозний іспит для команди Президента Віктора Ющенка. Відповідь на цей виклик має бути швидкою, чесною і переконливою. Звинувачення в корупції високих посадових осіб нової команди – це дуже серйозний сиґнал. Ці звинувачення не можуть бути залишені без відповідного реаґування, оскільки вони підривають довіру суспільства до влади і неґативно впливають на авторитет України у світі. Я дуже сподіваюся, що команда В. Ющенка візьме з цієї ситуації правильні лекції і вийде з неї більш спаєною і більш ефективною у своїх діях".

Відставка О.Зінченка з посади Державного секретаря відбулася, імовірно, через неможливість реалізувати своє бачення на цій посаді, вважає голова Верховної Ради Володимир Литвин.

В інтерв'ю журналістам він підкреслив, що йому складно коментувати цей крок. „Я не хотів би, щоб почався розкол у владі, і щоб це не послужило приводом для якихось взаємних звинувачень, зведення рахунків", – сказав В. Литвин.

Провідник Української народної партії Юрій Костенко пов'язує відставку О. Зінченка з наближенням виборів та необхідністю реформувати систему державного управління. Коментуючи чутки про те, що О. Зінченко може очолити штаб „Батьківщини", Ю. Костенко зазначив, що і Ю. Тимошенко, і В. Литвин уже давно ведуть власні виборчі кампанії. „На цих виборах будуть воювати всі проти всіх – за місце у парляменті будуть змагатися ключові партії, які представляють певні ідеології", – сказав Ю. Костенко.

6 вересня відбулося тривале засідання Ради національної безпеки і оборони. За словами прес-секретаря Президента Ірини Геращенко, на засіданні обговорювалось реформування правоохоронних органів та оптимізація і консолідація праці влади. У засіданні взяли участь Президент В. Ющенко, голова Верховної Ради В. Литвин, прем'єр Ю. Тимошенко, Секретар РНБО П. Порошенко, Генпрокурор С. Піскун, міністри закордонних справ Б. Тарасюк, внутрішніх справ Ю. Луценко, оборони А. Гриценко, члени РНБО. Головною темою засідання було реформування силових структур. За словами І. Геращенко, на нараді не обговорювалися якісь кадрові перестановки.

Телеканал „ICTV" повідомив, що на нараді обговорювались варіянти відвернення політичної кризи в країні, яка стала можливою після скандальної відставки О. Зінченка, який звинуватив оточення В. Ющенка у корупції. За даними телеканалу, головною темою закритої наради була відставка уряду Ю. Тимошенко. Це може стати можливим, якби Ю. Тимошенко відмовилась піти на парляментські вибори у бльоці з партією Народний Союз „Наша Україна".

Петро Порошенко спростував чутки про те, що він нібито написав заяву про відставку. Водночас, за словами П. Порошенка, він написав заяву до Генпрокуратури, МВС і СБУ з вимогою порушити кримінальну справу в зв'язку з заявою О. Зінченка, а також позов до суду на нього. Він переконаний, що О. Зінченка „використали, і ми матимемо продовження цього сценарію". Однак П. Порошенко не став конкретизувати, хто за ним стоїть.

У ході засідання Ради національної безпеки і оборони було прийнято рішення про створення Національної служби розслідувань, якій плянують передати слідчі функції та відповідні підрозділи прокуратури.

Події в Києві зустріли розголос за кордоном. Британський часопис „Таймс" називає відставку О. Зінченка ударом для Президента В. Ющенка. Видання зазначає, що скандальна відставка О. Зінченка може надати ваги заявам критиків, що вказують на неспроможність В. Ющенка провести реформи, які він обіцяв, саме з причини внутрішніх чвар у його оточенні.

„Звинувачення О. Зінченка на адресу оточення Президента В. Ющенка в корупції шкодять міжнародному авторитетові України", – сказав помічник голови підкомітету Европарляменту у справах України Роберт Хайшел. Водночас речник Европейської комісії Емма Адвін відзначила, що „кожна влада переживає моменти непорозуміння, інші тяжкі моменти всередині політичного керівництва держави. Але українська влада мусить знайти вихід з цієї ситуації, щоб вона не позначилась на міжнародному співробітництві й не зашкодила поглибленню взаємин з Европейським союзом, і Україна зуміла вчасно виконати Плян дій щодо співпраці з Евросоюзом".

* * *

Кадрові зміни у вищому проводі України не є надзвичайною подією, бо таке трапляється в кожній державі. Проте тажко не зауважити, що проти нової влади України триває безперервна кампанія з нарошування різних труднощів. І тепер зміни у керівництві секретяріятом Президента чомусь сталися саме напередодні важливої його візити до США, виступу в ООН, зустрічей з провідними політиками світу. Складається враження, що хтось невидимий за лаштунками великої політики програмує різні події більшого або меншого маштабу, щоб зіпсувати образ України у світі, принизити значення Помаранчевої революції. Проте недругам не вдається досягнути кризового стану – однодумці В. Ющенка знаходять спільну мову і виходи зі складних ситуацій. Так сталося й цього разу.

Л. Хм.

Росія заявляє, що в Україні триває „кампанія“ проти російської мови

МОСКВА. – Міністерство закордонних справ Росії розглядає перехід українського судочинства винятково на українську мову обмеженням прав російськомовних громадян України. Про це йдеться в коментарі Департаменту інформації і преси Міністерства закордонних справ Росії, опублікованому на офіційному сайті російського МЗС 6 вересня. „На наш погляд, перехід українського судочинства винятково на державну мову уиискує права майже 20 мільйонів російськомовних громадян України, що складає 40 відсотків населення країни“, – йдеться в коментарі.

За словами російського МЗС, це „позбавляє їх повноцінного судового захисту. Крім того, юридичні терміни досить важко сприймаються нерідною мовою, що дуже важливо за особистої участи громадян у судових процесах“, – йдеться в коментарі. У МЗС Росії також стверджують, що дане рішення „йде в руслі непорядної кампанії навколо російського мови в Україні. Розраховуємо, що українська сторона у відповідності зі статтею 10 Конституції України врахує цю російську стурбованість“, - йдеться в коментарі. МЗС Росії також сподівається, що „вищезазначена проблема стане предметом розгляду“ у ході офіційної візити МЗС України в Росію, що відбудеться, як плянується, у третій декаді вересня, і українська сторона „зможе дати зрозумілі роз'яснення стосовно цього питання“. Як відомо, нещодавно в Україні набрав чинности новий Цивільний процесуальний кодекс і Кодекс адміністративного судочинства, які передбачають ведення судочинства на всій території України державною мовою.

„BMW“ зацікавилося розробками Львівської Політехніки

ЛЬВІВ. – Німецьке автопідприємство BMW зацікавилося науковими працями університету „Львівська Політехніка“. Свої напрацювання в розвитку автомобілебудування науковці Львівської Політехніки представили на Міжнародній науково-технічній виставці „Еврокар-2005“, яка пройшла нещодавно в Ляйпціґу. Науковці ляборaторії нанофізики і молекулярної енерґетики Львівської Політехніки вже чимало часу працюють над новітніми системами накопичення енергії.

На цьогорічній виставці у Лейпціґу вони запропонували нові праці для гібридних тягових установок, у чому особливо зацікавлені виробники автомобілів. Завідувач ляборaторії Іван Григорчак каже, що їх напрацювання можуть бути корисними при праці автомобілів гібридного типу, так званих авто майбутнього, які плянують оснащувати невеликими бензиновими двигунами та електродвигунами. Утім, виставка щойно завершилася і минуло недостатньо часу для укладання угод, додає І. Григорчак. До того ж підприємство ще не визначилося, який тип гібридного автомобіля розробляти-ме. А тому ляборaторія розраховує отримати конкретне замовлення лише наприкінці року.

УНІАН

Книжки, надіслані до бібліотеки „Свободи“

Стефанія Гурко. „Події, люди і зустрічі на шляхах мого життя“, роздуми над прочитаним, почутим і пережитим.У книзі української письменниці з Канади зібрані її кращі виступи, доповіді та кореспонденції. Книга дає яскраве уявлення, чим духовно і культурно жила українська іміґрація. Видання розраховане на викладачів бузів, учителів-словесників, літературознавців, студентів-філологів, а також широке коло читачів. Видавництво, „Арій“, Тернопіль, 2005 рік.

Юрій Тітов. „Під вічним горінням свічі“, – поезії. Це третя книжка молодого, прикутого до ліжка поета. В ній і щире вболівання за долю України, і щемливе почуття нерозділеного кохання, і висота духу людського страждання. Видавництво „Просвіта“, Київ, 2001 рік.

Об'єднання українців у Польщі. „ Український альманах 2005“. У виданні вміщено календарну частину з виділенням найважливіших історичних дат. Історичне минуле доповнюють матеріяли, поділені на такі розділи: „Українська громада в Польщі“, „Українська держава“, „Польща – Україна“, „Не забудьмо пом'янути“, „З літописного календаря“, „З історії батьківських земель“, „Українці у світі“, „Література і мистецтво“. Видавництво „Тирса“, Варшава, 2005 рік.

Редакційна рада. „Відданий будівничий України“, – есеї, спогади, статті, рецензії. Книга присвячена 75-річчю від дня народження відомого вченого славіста на Американському континенті Євгена Васильовича Федоренка. Серед авторів – видатні мовознавці, історики, громадські діячі, письменники, журналісти Харківщини та земляки ювіляра. Видавництво „Майдан“, Харків, 2005 рік.

Олексій Запорізький. „Нові байки“. До цієї – третьої –книжки увійшло понад двісті байок, які звертають на себе увагу оригінальністю тем та сюжетів. Під час Другої світової війни доля закинула автора в Словаччину, потім в Німеччину, а звідти в 1949 році він з дружиною виїхав до Бразилії. В 1961 поселився у США. Видавництво „Смолоскип“, Київ, 1996 рік.

Гуцульське товариство „Чорногора“. „Гуцулія“, єдиний гуцульський журнал у світі, ч.136-140. Чикаґо, 2004 рік.

Редакційна колеґія. „Верховина“. Літературна мозаїка. Орган дружньої ланки прихильників ідейної літератури, 33. Вікторія, Кензас, 2005 рік.

Ліліана Косановська. „Віддзеркалення“, – поезія. До книги поезії сучасної львівської поетеси увійшли поряд з ліричними віршами вірші-роздуми про швидкоплинність часу, скороминущість життя і місце поезії в ньому. Окремий розділ складають вірші, присвячені пам'яті трагічно загиблого композитора Володимира Івасюка. Видавництво „Каменяр“, Львів, 2004 рік.

Українська Вільна Академія Наук. „Михайло Ветухів. Перший президент УВАН у США“. До збірника увійшло кілька його наукових та публіцистичних праць, деякі з яких не були ще опубліковані, а також спогади членів його родини, друзів та співпрацівників про його життєвий шлях та діяльність. Видавництво „Місіонер“, Нью-Йорк-Київ-Львів, 2004 рік.

300 Parker Avenue, Maplewood, NJ 07040

Tel.: (973) 763-8778

ROXOLANA

International Trade, LTD
e-mail:roxolanaltd@roxolana.com
web:www.roxolana.com

ПАКУНКИ ДО УКРАЇНИ:

МОРЕМ • АВІА

Вага від 10 до 150 фунтів *

- Пересилайте пакунки до нас через UPS
- Додаткова знижка для організацій.
- Користуючись нашими ARS наліпками.
- Для замовлення наліпок, для підбору пакунків телефонуйте безкоштовно: 1-888-725-8665
- Пакунки до Росії, Латвії, Литви, Естонії, Білорусі, Молдови, Казахстану, Грузії, Вірменії, Польщі, Чехії і Словаччини.
- Готові продуктові пакунки з каталогу.
- Медикаменти на замовлення до України.

** Додаткова оплата за доставу*
Існують певні обмеження.

Roxolana Travel

- У нас можна замовити авіаквитки будь-яких авіакомпаній до більшості европейських країн.
- Візові послуги в Україну (без запрошення).
- Зустрічаємо і відвозимо на летовище.
- Пашпортні послуги. Обмінюємо старі пашпорти на нові українські.

Roxolana Money Service

В Україну: **ПЕРЕСИЛАЄМО ГРОШІ**

$100 - $8	$500 - $25	$900 - $45
$200 - $14	$600 - $30	$1000 - $50
$300 - $18	$700 - $35	$1500 - $75
$400 - $20	$800 - $40	$2000 - $100

Маємо ліцензію на пересилку долярів.
Також пересилаємо в інші країни.
• Достава $10 за кожне замовлення

ЗАМОВЛЯЙТЕ

Харчовий пакунок „Родинний" з каталогу
вміст пакунку: борошно – 20 ф., гречка – 10 ф., олія – 1 ґалон, тушонка – 3 ф., салямі – 3 ф., родзинки – 3 ф., дріжджі – 1 ф., кава в зернах – 2 ф., шоколад – 2 плитки.
Ціна $ 99 за 51 ф.

Додаткова оплата за доставу – $10 – Західня Україна; $15 – Східня Україна
Телефонуйте безкоштовно:
1-888-PAKUNOK (1-888-725-8665)

ЙОСИФ КУПЧАК

власник

JOSEPH MEAT MARKET

М'ясні европейські вироби

437 Smith Street, Perth Amboy, NJ

Tel: (732) 442-4660

УКРАЇНСЬКА БУДІВЕЛЬНА ФІРМА

1. Більше ніж 25 років будівельної практики.
2. Говоримо по-англійськи і по-українськи.
3. Забезпечені повністю страхівкою.
4. Будуємо на нашій або на Вашій площі.
5. Високо кваліфіковані працівники.

Будуємо в North Port, Venice, South Venice, Englewood.

ІГОР ГРОНЬ, президент **(941) 270-2413**

ЛЮБОМИР ЛУЖНЯК, заст. президента **(941) 270-2411**

TRIDENT DEVELOPMENT CORPORATION

UKRAINE A CONCISE ENCYCLOPÆDIA

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ УКРАЇНИ

універсальне джерело знань про Україну!

Це унікальне видання англійською мовою збагатить будь-яку бібліотеку, як приватну, так і публічну.

Том 1 .... 75.00 дол. (було 95 дол.)
Том 2 .... 75.00 дол. (було 95 дол.)
За ДВА ТОМИ – 130.00 дол.

Ціни включають пересилку. Замовлення разом з чеком або грошевим переказом надсилати на адресу:

UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, INC.
P.O.Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Мешканці Нью-Джерсі підлягають 6%-му податкові

• ПРАЦЯ •

Будівельна компанія в Нью-Джерзі потребує до роботи спеціялістів з таких професій: штукатурів, майстрів по виконанню цементних робіт, плиточників та різноробочих. Документ на право водіння авта та знання англійської мови не обов'язкові: житлом забезпечуємо.
Телефонуйте після 9: 00 PM
1(862) 868-4557, питати Ігоря або
1(973) 885-1599, питати Мирослава

Потрібна особа до опіки над старшою українкою в Putnam Valley, NY. Праця включає домашню поміч і терапію. Вимагані українська і англійська мови.
Тел.: (845) 526-2612

Відповідальна українка догляне вашу дитину або особу похилого віку, та займеться домашньою господаркою
Tel: (347) 628-6679. Антоніна

• РІЗНЕ •

Студія „Заграва" створила новий 2-годинний відеофільм „День Незалежности на Майдані". Вартість $25 з пересилкою. Studio „Zahrava". 7060 E. Parkview Dr., Parma, OH 44134. **Tel: (440)885-2272, (440)532-9417**
E-mail:kozakpetro@yahoo.com

ПАЧКИ, АВТОМОБІЛІ ТА КОНТЕЙНЕРИ В УКРАЇНУ

79¢ за фунт

DNIPRO CO.

- Туристичні послуги: авіаквитки і візи в Україну та інші країни
- Грошові перекази у всі країни світу • Українські та европейські компакт диски • Українські сувеніри та хустки
- Телефонні картки: 80 хв. розмови за 5 дол.

NEWARK, NJ	CLIFTON, NJ	PHILADELPHIA, PA
688 Sanford Ave	565 Clifton Ave	1801 Cottman Ave
Тел.: (973) 373-8783 (888) 336-4776	Tel.: (973) 916-1543	Tel.: (215) 728-6040

LVIV EXPRESS
PARCEL SERVICES

1111 East Elizabeth Ave.
Linden, New Jersey 07036
(908) 925-0717

PACKAGES TO UKRAINE

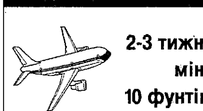
BELORUSSIA • RUSSIA • POLAND • ESTONIA • LATVIA • LITHUANIA • SLOVAKIA

МОРЕМ

мінімум 10 фунтів

ЛІТАКОМ

2-3 тижні мін. 10 фунтів

ДОЛЯРИ

Пересилка і доставка

ЕЛЕКТРОНІКА

220 V

15 років в бізнесі чесної і добросовісної праці.
Відправляємо і полагоджуємо митні справи.
У зв'язку з розширенням компанія пошукує агентів до співпраці.
Доставляємо пачки до України, Білорусі, Росії, Польщі, Естонії, Литви, Латвії, Словакії.
Підбираємо пачки з дому безкоштовно.
Пересилка пачок через UPS для клієнтів з інших штатів.
Call Tall Free 1-800-965-7262

LYTWYN & LYTWYN

UKRAINIAN FUNERAL DIRECTORS
Theodore M. Lytvyn,Manager
NJ Lic. No. 3212

AIR CONDITIONED

Обслуга ЩИРА і ЧЕСНА.
Our Services Are Available Anywhere in New Jersey.
Також займаємося похоронами на цвинтарі в Бавнд Бруку і перенесенням Тлінних Останків з різних країн світу.

UNION FUNERAL HOME
1600 Stuyvesant Avenue
(corner Stanley Terr.)
UNION, N.J. 07083
(908) 964-4222
(973) 375-5555

ПЕТРО ЯРЕМА

УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК

Займається похоронами в BRONX, BROOKLYN, NEW YORK і ОКОЛИЦЯХ

ЛУЇС НАЙҐРО - директор
Родина ДМИТРИК

Peter Jarema

129 EAST 7th STREET
NEW YORK, N.Y.10009
(212) 674-2568

У світлу пам'ять МИРОСЛАВА МАЛЕЦЬКОГО

Справді дуже важко уявити, що його вже немає серед живих. Він був таким життєлюбним, веселим, дотепним, що його активна присутність відчувалася не тільки тоді, коли ми сходилися дружним гуртом у його гостинному домі в Торонто на вулиці Індіан ровд. Його добра енергія та благородне дружнє плече легко, аж до фізичного виразно відчувалися й тут, у Києві, за тисячі кілометрів. Він жив там, а й думкою, й серцем постійно був тут.

Він часто телефонував і найперше запитував: „Що чути доброго?" Саме: „Не що чути?", а „Що чути доброго?" Він виглядав добрих новин з України, втішався ними, сподівався на краще. Вірив, що ми нарешті виборсаємося зі всіх наших негараздів і нарешті скористаємо для державного й національного будівництва весь свій потужний потенціял.

Доктор Малецький належить до того покоління, яке виростало в колі учасників українських визвольних змагань. Народився 1918 року в Бортятині побіля Судової Вишні в родині тамтешнього пароха. Тоді ще в розпалі була боротьба за незалежну Україну. Згодом це стало історією і її через якийсь десяток літ уважно вивчав гімназист Малецький. Коли йому добігало тільки до чотирьох років, він осиротів. Малецькі попрощалися з Бортнятином і виїхали до Меднику неподалік од Перемишля – там жила материна родина. Закінчивши тут початкову школу, пішов до української гімназії в Перемишлі.

Навчався на правничому факультеті Варшавського університету. Міг стати юристом. Але події в світі вплинули на долі мільйонів людей, затягуючи їх у свій вир. Європа йшла до війни. Перед її початком польські владці заарештували члена ОУН Мирослава Малецького й ув'язнили його. І тільки після захоплення Польщі німецькими військами він зміг вийти з тюрми. Прагнув завершити вищу освіту. Виїхав до Відня, де мав студії вже на економічному факультеті. Але знову втрутилася війна. Вже не до навчання було. До того ж Малецькому прагнулося самому взяти участь у тих подіях, які наближалися. І він рушив у похідних групах на Схід. Підпілля. Ризик. Характерно, що розповідав про це спокійно, анітрохи не героїзуючи себе, навіть навпаки, подеколи – з гіркою самоіронією.

Я не раз був його гідом по Києву і, коли ми опинялися в тому чи в тому його старому районі, він раптом казав: „Отут сорок першого року була явочна квартира..." або „Тут я був у сорок першому..." А то якось я зустрів подружжя Малецьких на летовищі й привіз до людей, у яких найняв їм мешкання. Гостинні господарі накрили стіл, щоб уже при обіді знайомитися з квартиронаймачами. У приязній атмосфері застілля минуло пару годин. А потім пан Мирослав раптом вигукнув, розглядаючи давній знімок на стіні: „Які бувають схожі люди!.. Он та жінка дуже нагадує мені одну знайому в Києві 1941 року... Вона була вдовою репресованого..."

Господиня пояснила панові Мирославу: то – її сестра, а її чоловіка, відомого письменника, знищив у тридцяті роки комуністичний режим... Усе ще не допускаючи думки про такий збіг, Малецький сказав ім'я тої особи, з якою тоді перетиналися його шляхи, – Тамара. „Так, це моя сестра, бо вона – теж Тамара", – відповіла господиня.

Ми всі приголомшено мовчали. Де Торонто, де Київ, де той сорок перший рік, війна, як примхливо звиваються крізь простір і час людські долі, – і тут раптом такий збіг. Мов комети з різних кінців неба засвітили одна до одної з відстані десятиліть. Ту історію пан Малецький часто згадував, її добре знають і його приятелі. І, певно, не один із них задумався над цим життєвим сюжетом. Бо можна сказати, що то, власне, і є одна з формул життя. В ній зустрілися добро і зло, близьке й далеке, особисте й загальнонародне, історія переплелася з географією.

Я намагався уявити собі молодого Мирослава Малецького. Знаючи деякі випадки з його тодішніх днів і знаючи його характер, прикидав собі, як і що він міг вчинити в тій чи тій ситуації. А потім прочитав такі влучні слова про Малецького, які написав його колега по співредакторському журналу „Вісті комбатанта" світлої пам'яті Іван Кедрин: „Але і він (Малецький. – *М. С.*) мав буйну молодість, хоч політичні умовини диктували патріотичній українській молоді скеровувати свою „буйність" на бунтарські ризиковані стежки. Був в'язнем польських тюрем, був членом ОУН, був членом „похідних груп" і добровольцем-старшиною у Дивізії з очима не на користування молодістю для своєї приємности, а для України".

Він був одним із тих 80 тисяч молодих ідеалістів, що добровільно зголосилися до дивізії „Галичина". З них було відібрано до війська 12 тисяч. Українські уми знали: потрібно створити національну військову формацію. Для цього можна використати поточний момент, коли Німеччина, для якої настали складніші часи на фронтах, погодилася на формування частин за національним принципом (Російська освободітельная армія, білоруські чи калмицькі батальйони). І знову доводиться пошкодувати, що Мирослав Малецький не написав спогадів про дивізійні дні. Про тих ідеалістів та мрійників, що, полишивши гімназії й університети, одягли дивізійні мундири зі сподіванням недалекого конфлікту поміж альянтами, коли з'явиться можливість збройно стати за українські інтереси. Недаремно вони відчували себе духовними спадкоємцями українських січових стрільців. Про поля смерті, на яких назавжди лишилися ті, кому куля поставила дочасну крапку, перекресливши життя. Про трагедію під Бродами, поразку, відступ. І про табір в Італії, де вирішувалася доля дивізійників, яких намагалися зробити гітлерівськими колаборантами, але авторитетні юридичні експерти відмели всі звинувачення. Дивізійники одержали офіційний дозвіл оселитися в країнах західного світу.

Сотник Малецький тривалий час жив в Аргентині. Там розкрився його талант громадського діяча. Разом з кількома однодумцями заснував Українсько-Аргентинський інформаційний інститут, став головним редактором його видання „Вільна Україна" (іспанською мовою). Після аргентинського десятиріччя, 1957 року, подружжя Малецьких переселяється до Торонто, що є своєрідною столицею всього українства Північної Америки. Тут став спершу головою Крайової управи Братства 1-ої Дивізії УНА, потім очолював Головну його управу, а водночас редагував часопис „Вісті комбатанта". З його сторінок перед читачем і постав яскравий публіцист Мирослав Малецький, що облюбу-вав вільний жанр коментаря на теми дня.

Коли 1981 року частина коментарів Мирослава Малецького вийшла окремою книжкою (мала промовисту назву: „Без ілюзій"), то Кедрин так характеризував їх: „Прикметою цієї книжки є, власне, не тільки різнорідність її тематики, але той спокійний, безпристрасний і скромний тон, що характеризують стиль усіх писань автора". І той, хто читав коментарі у „Вістях комбатанта", не може не погодитися з цими спостереженнями. Згодом в Україні з'явилася його публіцистична книга з такою прикметною назвою „Пріоритети" (1996). Книга про історичну долю його покоління, про його надії та боротьбу. Останніми роками він обдумував книжку спогадів. Не встиг. Ми втратили одного з тих, хто був справжнім патріотом.

Світла пам'ять Мирославу Малецькому.

Михайло Слабошпицький

Ділимося сумною вісткою,
що 4 серпня 2005 року відійшов у вічність

бл. п.
МИХАЙЛО БЕРЕЗА

Нар. 21 листопада 1935 р. в Бучачі, Україна

ПОХОРОННЕ БОГОСЛУЖЕННЯ, яке відслужив пастор Української баптистської церкви Александер Калінін, відбулося 9 серпня 2005 р. у Каплиці Музики, Чикаго, Ілл.

ПРОЩАЛЬНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ відбулося 10 серпня. Тіло покійного Михайла Берези поховано на цвинтарі Елмвуд.

Залишив у смутку:

дружину – КАТЮ
дочку – ЛІЛУ та зятя ПЕТРА БИЛЕНЯ
внука – ПАВЛА
сестру – ТЕРЕСУ у Філядельфії,
та багато Братів і Сестер по вірі у Господі в Америці і Канаді.

„Блаженні ті, що вмирають у Господі". *Об'явлення 14:13*

Вічна Йому пам'ять!

ВИСЛОВЛЮЄМО ЩИРОСЕРДЕЧНІ СПІВЧУТТЯ

п. ЛЮБІ КОРСУНЬ з родиною

з приводу

передчасної смерти її найдорожчої МАМИ

бл. п. ЗОРЯНИ

Вічна Її пам'ять!

НАТАЛІЯ ТАТАРЕВИЧ-СУМИК
з донькою МАРТУСЕЮ і її чоловіком МАРТИНОМ з Лондону

За мову і зміст смертних оголошень і подяк редакція не відповідає